

# บทนำ

ถุงผ้าสีดำถูกกระชากออกอย่างไม่เบาเหมือนนัก ศีระะที่เพิ่งได้รับอิสระจากพันธนาการมืดดำนั้นมีผมยาวสยายยุ่งเหยิง บ่งบอกให้รู้ว่าเป็นหญิงสาวร่างผอมบาง เธออยู่ในชุดสูททำงานที่แม้เก่าจากการใช้งาน แต่ก็เสริมความภูมิฐานให้ดูเป็นสาวทำงานที่มีประสบการณ์คนหนึ่ง

หญิงสาวกะพริบตาปริบๆ หลับตานิ่งๆ ก่อนลืมตาขึ้น กะพริบตาอีกหลายทีกว่าจะตั้งสติได้

หลังจากถูกปล่อยออกมาจากโลกมืด ใช้เวลาอีกชั่วครู่กว่าที่สายตาสายจะชินกับแสงสว่างจ้าของโคมไฟกำลังสูงที่สาดใส่หน้าจนต้องหยีตาพลงเป็นหน้าหนึ่ง พร้อมกับพยายามกวาดตาเก็บรายละเอียดรายรอบไปด้วย ซึ่งทำให้เธอยิ่งตื่นตระหนกเมื่อพบว่าสถานที่นี้มีสภาพคล้ายโกดังร้างสักแห่ง ความมืดทึบครอบคลุมรายละเอียดทั้งหมดไว้เห็นเพียงเงาตะคุ่มรางๆ ของสถานที่โล่งกว้างภายในอาคารร้าง ในความสลัวยังพอเห็นว่ามีเสาเหล็กโปร่งพุ่งตรงขึ้นไปสู่ความมืดมิดของหลังคาโกดัง รอบตัวมีคนอยู่เกือบสิบคน เห็นเป็นกรอบเงาร่างดำทะมึนล้วนเป็นเงาร่างของผู้ชายตัวใหญ่ทั้งนั้น

ทุกอย่างดูคลุมเครือไปหมด ยกเว้นไว้แค่โคมไฟที่กำลังสาดแสง

ไฟสว่างจ้าใส่หน้าเธออยู่เฉยๆ มันทำให้ตาพร่าไปหมดจนไม่อาจสังเกต รายละเอียดอื่นใดได้มากนัก

‘นี่มันเกิดอะไรขึ้น!’

คำถามผุดขึ้นในหัวพร้อมกับสำรวจตัวเองอย่างละเอียด

เธอนั่งอยู่บนเก้าอี้แข็งๆ ตัวหนึ่ง แขนสองข้างถูกจับไปพล่หลัง และพันนาการไว้ด้วยอะไรแข็งๆ ที่ลองขยับดูแล้วพบว่ามันไม่อาจหลุดได้ง่ายๆ แขนยังบาดเจ็บอีก

‘นี่คือ...กำลังโดนลักพาตัวอยู่รึนหรือ เหมือน...ในหนังใช่ปะ?’

โกดังร้าง เหลือถูกมัดติดเก้าอี้กับคนร้ายอีกฝั่งหนึ่ง...

เดี๋ยวนะ...จะบ้าเรอะ!

คนอย่างเธอเนี่ยจะถูกลักพาตัว!

ลักพามาทำไม!!!

‘นี่มันเกิดอะไรขึ้นคะ พวกคุณจับตัวฉันมาทำไมคะ’ แม้จะตกใจ หวั่นระแวง เจ็บแขน และหวาดกลัว แต่หญิงสาวก็ยังพูดเพราะเสีย...

แน่นอน หลังจากตั้งสติได้ แม้อยากกรีดร้องตะโกนหรือก่นด่าไม่ซ้ำคำแค่ไหน แต่เธอก็ยังรักตัวกลัวตายพอจะรู้ว่าหากทำให้คนร้ายไม่พอใจแม้เพียงนิดเดียว ชีวิตน้อยๆ ที่ไม่ค่อยมีใครสนใจให้ความสำคัญนี้อาจหลุดลอยไปได้ง่ายๆ

ให้ตายเถอะ คนอุตส่าห์กัดฟันอดทนต่อความลำบากในชีวิต ยี่สิบปีนิดๆ มาจนขนาดนี้ เรื่องอะไรจะมาถูกฆ่าง่ายๆ เพราะสติแตก ตาใจจนมันโมโหละจริงไหม

‘ฉันว่าคงมีการเข้าใจผิดกันแล้วละ ฉันไม่ใช่คนสำคัญหรือมีศัตรูที่โหดเลยนะคะ’ มิตรก็ไม่มี...รวมถึงคนจะมาไถ่ตัว หากเรียกค่าไถ่ขึ้นมาจริงๆ เห็นทีจะรูดยากแคง ฮือ...

“พวกคุณจับคนมาผิดหรือเปล่าคะ” นึกดีใจที่เสียงที่ถามออกไป

ไม่สิ้นเลยสักนิด ทั้งๆ ที่กลัวจนหัวใจเต้นรัวแทบทะลุออกนอกอกอยู่แล้ว  
การพยายามต่อรองเอาชีวิตรอดนั้นคงทำให้กลุ่มโจรรู้สึกตัวขึ้น  
มาสักทีละมั้ง เพราะมีคนหนึ่งเดินมาตรงหน้า บดบังแสงไฟจนเห็นเป็น  
เงาทะมึนของร่างสูงใหญ่ร่างหนึ่ง เขาหันหลังให้แสงที่ส่องหน้าเธออยู่  
ทำให้ไม่อาจเห็นรายละเอียดอื่นใดของเครื่องแต่งกายและดวงหน้านั้น  
ได้ นอกจากความสูงใหญ่มหึมาเกินกว่าผู้ชายร่างสันทัดทั่วไป

“รลิกา สுகนธรรสา ไม่ใช่เธออะ” เจ้าของเสียงห้าวๆ ถามขึ้น ทำเอา  
เจ้าของชื่อและนามสกุลสะดุ้งแทบตกเก้าอี้

“ทะ...ทะ...ทะ...ทำไมคุณถึง...” รลิกาติดอ่าง เอ่ยคำถามแทบ  
ไม่เป็นคำ

“ทำไมฉันถึงรู้จักชื่อเธอได้นะเธออะ” ร่างในเงาทะมึนตรงหน้า  
ถามด้วยน้ำเสียงที่ทำให้จินตนาการได้ถึงรอยยิ้มร้ายกาจบนหน้าในเงา  
ดำนั้นได้เลย จากนั้นคนตรงหน้าก็เฉลยโดยหยิบกระเป๋าสตางค์สีชมพู  
ของเธอออกมา บอกให้รู้ว่าเอกสารส่วนตัวรวมถึงเงินอันน้อยนิดจนน่า  
อนาถที่มิดิกระเป๋ายามปลายเดือนนั้นไม่น่าจะรอดพ้นจากการสำรวจ  
ของเขาไปได้

บัตรประชาชนที่มีรูปถ่ายสีหน้าเหลืองล้าเมื่อตอนอายุสิบห้าปี  
ของหญิงสาวปรากฏแก่สายตาของคนที่ยึดเอาทรัพย์สินชาวบ้านไป  
เปิดดูโดยพลการ ดูเหมือนว่ารูปของ ‘เด็ก’ ที่ปรากฏบนบัตรแจ้งในมือ  
นั้นจะทำให้เขาต้องไปติดหนึ่งก่อนทำเสียงขึ้นจุกแบบขัดใจ ยึดบัตร  
ประจำตัวประชาชนที่ผ่านการใช้งานห้าปีมาแล้วนั้นคืนที่เดิม ก่อน  
โยนกระเป๋าสตางค์เก่าๆ โยนคืนให้บนตักเจ้าของ ซึ่งแน่นอนว่าเมื่อ  
โดนพันธุนาการเอาไว้ ย่อมไม่มีมือว่างเอื้อมมารับไว้ ทำให้กระเป๋  
พลาสติกใบน้อยสีหวานไหลพรีดลงไปหล่นแปะกองอยู่ที่พื้นแทบเท้า  
เธอโดยไร้การเหลียวแล

“เธอไม่รู้ตัวจริงๆ เหมียวว่าไปทำอะไรไว้วะ” เจ้าของเสียงห้าว

ตวัดเสียงคุกคามเข้าใส่ น้ำเสียงดูदनราวกับเธอไปทำเรื่องเลวร้ายเกิน  
อภัยเอาไว้ และเขาเอาตัวเธอมาเพื่อล้างแค้นให้สาแก่ใจ

ความหมายร้ายแรงที่หลุดออกมานั้นทำเอาคนฟังรีบสั่นหน้ารัวๆ  
ด้วยความกลัวถึงขีดสุด

มือใหญ่ตะปบหมับ รวบคางรลิกาไว้ให้หยุดส่ายหน้าอย่างสติ  
แตก มือแข็งแรง ปีบคางเล็ก บังคับให้เงยขึ้นรับแสงจ้าที่แยงตาจนตาพร่า  
แทบน้ำตาไหล

“คะ...คุณเป็นใคร แล้ว...ฉันไปทำอะไรให้คุณโมโหคะ” รลิกา  
กลั่นใจฝืนความหวาดกลัวถามออกไปปากคอสั่นขณะชายตรงหน้า  
ผู้ซ่อนตัวตนอยู่หลังแสงไฟนิ่งมองลงมาเหมือนประเมิน

ชายหนุ่มมองดูดวงหน้าซีดเผือดนั้นอย่างพิลึก เธอเป็นผู้หญิง  
ผิวสีกลางๆ ไม่ได้ขาวจัด แต่ความหวาดกลัวทำเอาดวงหน้านั้นถอดสี  
จนดูขาวเผือกกว่าปกติ ดวงหน้าเรียวค่อนข้างซูบผอมทำให้ดวงตาที่  
กำลังตื่นตระหนกดูนั้นดูโตขึ้นกว่าเดิม แม้จะหวาดกลัว แต่ไม่ได้แสดง  
ความขลาดเขลาออกมา กลับมีรอยไต่ร่องรอยและสติมั่นคง

ถ้าเป็นสถานการณ์ปกติเขาคงรำคาญ

เหยื่อ...ที่ไม่ยอมทำตัวเป็นเหยื่อนั้นน่ารำคาญสินดี

พวกมันควรจะหวาดกลัว สติแตก กรีดร้อง อ้อนวอน แสดงท่าที  
ศิโรราบเพื่อทำให้งานของเขาง่ายดาย ไม่ใช่ทำสีหน้ามุ่งมั่นที่จะเจรจา  
ต่อรองกันแบบนี้

แต่คิดอีกที...ในสถานการณ์แบบนี้การที่อีกฝ่ายมีสติพอจะเจรจา  
ต่อรองกันได้อาจทำให้งานของเขาในครั้งนี้น่าง่ายขึ้น...มัง

คนคิดพ่ายหน้าให้ตัวเองโดยไม่สนใจจะตอบคำถามของอีกฝ่าย  
เขาปล่อยมือออกหลังจากพลิกดูดวงหน้าซีดเขียวหน้านั้นจนพอใจแล้ว

ชายหนุ่มกวาดตามมองร่างผอมๆ ของผู้หญิงตรงหน้า ร่างนั้น  
อยู่ในชุดสูททำงานดูภูมิฐาน...ภูมิฐานแบบหลวมๆ นะ

สุดท้ายตัวนั้นไม่พอดีกับร่างผอมกะหร่องสักนิด แถมยังเก่าจนจนจะชืด ชวนให้คิดไปว่าเป็นของมือสองที่รับสืบทอดมา หรือไม่อย่างนั้นก็ผ่านการใช้งานมานานแล้ว บ่งบอกว่าเจ้าของชุดนั้นผ่านการทำงานมาเนิ่นนาน ทั้งๆ ที่ในบัตรประชาชนบอกว่าอายุเพิ่งย่างเข้าวัยยี่สิบปีเท่านั้นเอง

เป็นวัยที่ควรอยู่ในชุดนักศึกษา ตั้งหน้าตั้งตาทำรายงานส่งอาจารย์ กิน เที่ยว ขอเงินพ่อแม่ใช้ ไม่ใช่มาอยู่ในชุดทำงานเก่าหลวม โพรกเหมือนยืมของใครสักคนที่ตัวใหญ่กว่ากันสักสองไซซ์มาสวมแบบนี้

ตัวเข้มขมวดมุ่นอย่างขัดใจกับสภาพของสตรีตรงหน้าที่เต็มไปด้วยรายละเอียดที่น่ารังเกียจในสายตาเขาไปเสียทุกส่วน ไม่ว่าจะเป็นรูปร่างผอมบางเกินไป ตัวก็เล็กเหมือนขาดสารอาหารทำให้ดูคล้ายเด็กมากกว่าหญิงสาว แถมยังดวงตากลมโตที่คลอหยาดน้ำนั้นอีก

“ฉัน...ฉันไปทำอะไรให้คุณงั้นหรือคะ”

เจ้าของคำถามตัวสั่นเทา แต่ยังเห็นได้ชัดถึงความมุ่งมั่นที่จะพยายามควบคุมสถานการณ์ให้ได้

“เธอช่วยชีวิตคนคนหนึ่งไว้” เจ้าของเสียงห้าวเอ่ยห้วนๆ เปี่ยมล้นด้วยความไม่พอใจ

“หา” รสिकाอ้าปากค้าง ตาค้าง อุทานออกมาอย่างตกอกตกใจ ไม่เข้าใจว่าการช่วยคนมันผิดตรงไหน แต่ที่สำคัญกว่านั้นคือ...

“อะ...ฉันไปทำอะไรแบบนั้นตั้งแต่เมื่อไหร่หรือคะ” หญิงสาวถามอย่างซื่อๆ หน้อย คนอย่างเธอเนี่ยะ...ไปช่วยชีวิตคน...ถ้าเคยทำก็ต้องรู้ตัวสิ!

“เมื่อสองอาทิตย์ก่อน” คำตอบเสียงห้วนมีรอยแค้นเคืองขนาดหนัก

รสิกามีนตีบไปหมด พยายามคิดค้นแทบตายว่าเมื่อสอง

สัปดาห์ก่อนเธอไปทำอะไรที่ใกล้เคียงกับการช่วยชีวิตคนไว้ตอนไหน  
ซึ่งไม่มีความทรงจำใดๆ ที่น่าจะเกี่ยวข้องกับการช่วยเหลือใครเลยสัก  
นิดเดียว

สองสัปดาห์ก่อน...มันคือช่วงเวลาที่สุดแสนปกติของเธอเลย  
นี่นา ตื่นแต่เช้า รีบอาบน้ำแต่งตัวไปทำงานที่สำนักงานทนายความ  
เป็นงานธุรการแบบจำเจที่สุดเท่าที่มนุษย์พนักงานรัฐเงินเดือนต่ำคนหนึ่ง  
จะสรรหางานที่จำเจมาทำได้

ข้าวกลางวันควบเย็นก็กินที่ร้านป้าข้างสำนักงานทุกมื้อ เลิกงาน  
แล้วก็ไปทำพาร์ตไทม์ต่อที่สปาสลับกับร้านดอกไม้ซึ่งอยู่ไม่ไกลกันนัก  
เป็นกิจวัตรประจำวันที่เธอทำมากกว่าสี่ปีแล้ว...แล้ว...แล้วเธอเอาเวลา  
ที่ไหนไปช่วยชีวิตคนนั่นหะ

แต่เดี๋ยวลี...ก่อนจะไปถึงการย้อนรำลึกว่า ‘เมื่อไร’ ควรเป็น  
คำถามว่าเธอไปช่วย ‘ใคร’ ไว้กันแน่

ใครกันที่รอดชีวิตจากการช่วยเหลือของเธอแล้วทำให้มีคนไม่  
พอใจ...

“อะ...ฉันไปช่วยใครไว้หะคะ” รลิกากลั่นใจถามพลางกลืน  
น้ำลายฝืดคอ รอฟังความเกรี้ยวกราดในข้อหาที่เธอจะประกำรำใส่

ดูจากความโกรธที่เธอแสดงออกมาแล้ว...คนคนนั้นน่าจะเป็น  
คนที่เธอเกลียดมากๆ แน่ๆ เลย คงเป็นศัตรูคู่แค้นที่เธอเกลียดชัง  
อาฆาต และอยากให้ตายโดยไม่มีเงื่อนไข แต่...เธอดันไปขัดขวางเอา  
ไว้สินะ

“พอฉันเอง!”

“หา!?” รลิกาอุทานก่อนเกิดความเงิบงันขึ้นในบรรยากาศ  
แม้แต่คนรายล้อมอยู่ซึ่งคาดว่าจะเป็นลูกน้องของเขายังขยับตัวอย่าง  
อึดอัดเลย ดูเหมือนทุกคนจะคิดได้ตรงกันถึงความไม่ถูกต้องในบท  
สนทนา

“เออ...คุณไม่ถูกกับพ่อตัวเองถึงขั้นอยากให้เขาตายเลยหรอ  
คะ” รลิกาทนไม่ไหว เธอหลุดคำถามออกไปด้วยสีหน้าเหมือนคนจะ  
ร้องไห้ รู้สึกว่าได้เข้ามายุ่งเกี่ยวกับเรื่องราวที่โหดร้ายเกินไปเสียแล้ว...  
อย่างไม่รู้ตัวด้วย

“ใจเย็นๆ นะคะ บางอย่างความรุนแรงก็ไม่ได้ผลเสมอไปหรอก  
นะคะ ยิ่งเป็นเรื่องในครอบครัวด้วยแล้ว ครอบครัวเป็นสิ่งสำคัญที่เรา  
ควรรักษาเอาไว้แหละคะ” รลิกาพยายามกล่อมผู้ชายตรงหน้าเพื่อรักษา  
ชีวิตเอาไว้ แต่ดูจะไม่ได้ผล เพราะได้รับเสียงทวาดตอบกลับมามดังลั่น

“หนวกหนูนะ! หุบปากเดี๋ยวนี้!” น้ำเสียงหี้ยๆ นั้น เขาดูจะโกรธ  
มากกว่าเดิมเสียอีก ท่าทางโกรธจนเหมือนอยากจะบีบคอเธอเขย่า จน  
ลูกน้องเขาต้องเข้ามาห้ามไว้

“นายครับ ใจเย็นครับ”

“ขึ้นดูความทำอะไรลงไป นายใหญ่จะโกรธเอาได้นะครับ”

เสียงปรามหลายเสียงนั้นทำให้เกิดอาการยึดอัดขัดใจ แต่ก็ทำให้เขาตั้งสติได้มากพอจะไม่พุ่งเข้ามาบีบคอรลิกาเขาให้สัมพันธ์กับอารมณ์ที่กำลังปะทุเดือด

“ห้ามพูดถึงพ่อฉันอีก” มือใหญ่ยกขึ้นชี้หน้าเธออย่างหยาบคาย พร้อมกับสั่งเสียงแข็ง “แล้วก็ทำตามคำสั่ง เข้าใจไหม”

ในสถานการณ์นี้...เหยื่ออย่างเธอจะทำอะไรได้อีกล่ะ นอกจากพยักหน้าอย่างยอมจำนน

ร่างในเงาย้อนแสงหันไปพยักหน้าให้ลูกน้องตัวเอง มีคนยกโต๊ะเล็กตัวหนึ่งเข้ามาตั้งพร้อมกับวางเอกสารบางอย่างหน้าตาคล้ายเอกสารราชการแผ่นหนึ่งพร้อมปากกากลางบนโต๊ะ

“เซ็นซะ!” เสียงสั่งสุดเผด็จการจนคนฟังทำหน้าเหลือ อ้าปากค้าง เฝ้ามองอีกฝ่ายที่อยู่ในเงามืดอยู่ชั่วพัก

“บอกให้เซ็นชื่อลงไปไง” เขาย้ำคำสั่งอย่างหงุดหงิด

“มะ...ไม่ได้” รลิกาตอบเสียงเบา สายหวัชๆ อย่างท้อแท้

“ทำไมไม่เซ็น” เจ้าของน้ำเสียงพาลพาโลถาม มีเค้าเหี้ยมเกรียมจนคนฟังรู้สึกได้ว่าตัวเองคงไม่รอดชีวิตจากโกดังร้านนี้แน่ๆ

“ฉันเซ็นไม่ได้...คุณ...คุณมัดมือฉันอยู่”

รลิกาเงยหน้าบอกกึ่งดุดพ้อด้วยเสียงสั้นๆ แล้วก็ต้องสะดุ้งเมื่ออีกฝ่ายทำเสียงจึกจักขัดใจ ก่อนที่เขาจะหยิบมีดพกออกมา มันเป็นมีดพับที่เมื่อเปิดออกก็ส่องประกายวาววับกรีดหัวใจเหลือเกิน โดยเฉพาะเมื่อมันฉวัดเฉวียนมาใกล้หน้า

ร่างสูงใหญ่ชะงักตัวผ่านเธอไปด้านหลัง มีเสียงคล้ายอะไรสักอย่างโดนตัดขาดฝั่งก่อนมือของรลิกาจะเป็นอิสระ หญิงสาวรีบชักแขนมาνωดข้อมือที่มีรอยแดงจากการถูกรัดนั้นขณะคนตรงหน้าถอยห่างออกมายืดตัวตรง คงเงาร่างทะมึนมีมาอยู่ตรงหน้า ทั้งไว้เพียงกลิ่นจางๆ ของน้ำหอมผู้ชายปะปนกลิ่นบุหรี่และกลิ่นขมๆ ไหม้ๆ ของอะไร



สักอย่างที่เธอไม่คุ้นเคย

“เซ็นชะ อย่าตึกตัก” เสียงเหี้ยมโหดกลับมาคุกคามเธออีกครั้ง  
โต๊ะเล็กถูกเลื่อนมาตรงหน้ารลิกา และกระดาษนาฯ ที่วางไว้  
แต่หญิงสาวไม่ทันได้ใส่ใจในตอนแรกก็ปรากฏชุดแก่สายตา...เต็มสอง  
ตาว่ามันคือ...คือ...

“คะ...คุณจะ...จะให้ฉันเซ็นอะไรคะเนี่ย!!!”

ท้ายประโยคคือเสียงหวีดแหวกเกือบเป็นตะโกนใส่ด้วยความสติ  
แตก ความเยือกเย็นกลัวตายที่ผ่านมาพังทลายลงตรงนี้เอง ตรงที่เธอ  
จะบังคับให้เธอเซ็น...เซ็น...

“นี่มัน...ทะเบียนสมรส!” รลิกาเอ่ยชื่อเอกสารราชการฉบับนั้น  
ออกมาด้วยน้ำเสียงสติแตกที่อยู่ๆ จะมีคนมาบังคับให้เธอเซ็นชื่อลงบน  
ทะเบียนสมรสเนี่ยนะ!

“เซ็นๆ ไปเหอะน่า” ผู้ชายตรงหน้าเอ่ยเสียงหนักคล้ายกำลัง  
หมดความอดทน

“ไม่! คุณจะ...จะ...จะ...” รลิกาติดอ่าง ไม่อาจเอ่ยคำพูดต่อมา  
ได้ ใครจะพูดอะไรออกมาได้ ถ้าหากว่ามีปืนจ่อหัวอยู่แบบนี้ละ!

ถูกแล้ว ใต้ผู้ชายตรงหน้าควักปืนออกมาจากอกเสื้อ เอามาจ่อ  
หัวเธออยู่!

ปืนนน!!!!

อาวุธโลหะสีเงินวาวที่มีกลิ่นของน้ำมันและกลิ่นเหม็นไหม้ขมๆ  
ระเหยออกมาจางๆ...กลิ่นเดียวกับที่เธอได้กลิ่นจากตัวเขา รลิกา  
สันนิษฐานว่ามันคือ...กลิ่นดินปืนไซ้ใหม่

คือ...นี่คืออาวุธที่เคยถูกใช้งานมาแล้วแหว่งๆ ไซ้ปะคำ

“เซ็น!” คำสั่งสั้นมาพร้อมการขึ้นลำกล้องปืนดังกริก! บ่งบอก  
ให้รู้ว่าจะไม่มีการประนีประนอม หรือต่อรองใดๆ อีก

หญิงสาวคว้าปากกามาถือไว้ มือไม้สั่น ชีดแกรกลงไปโดยยัง

ไม่ทันเปิดหัวปากกา ก่อนพบว่าเซ็นไม่ติด และใช้เวลาอีกพักหนึ่งความ  
หาทางเปิดหัวปากกาด้วยมือไม้สั่นเทา สั่นเสียจนเซ็นลงไปแบบโยเย  
ไม่เป็นภาษา

หลังความพยายามไม่เป็นท่าที่สร้างเส้นยึกยือไม่เป็นภาษาขึ้น  
บนแผ่นกระดาษ มือใหญ่ก็เอื้อมมากระชากคืนไปทั้งกระดาษและ  
ปากกา เขาก็มลงเขียนอะไรลงไปในตำแหน่งใกล้เคียง กับที่รติกาเซ็นไว้  
ก่อนยกขึ้นมาดูแล้วทำเสียงจึกจึกขัดใจ

“เซ็นแบบนี้ใช้ได้ที่ไหนกัน!” ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดเช่นเขี้ยวไล่  
คนตัวสั้นนั่งบนเก้าอี้ “ยื่นมือมา!”

“อะ...ฉันกะ...กลัว...มือมันสั่นเอง...หยุดไม่ได้” รติกาแก้ตัวเสียง  
แห้งขณะยกมือสั่นๆ ขึ้นให้อีกฝ่ายเห็นชัดๆ ว่ามันยังสั่นอยู่เลย

ข้อมือบางถูกขยี้หับขึ้นและใช้เวลาเพียงเสี้ยววินาทีเท่านั้นที่  
ชายหนุ่มตรงหน้าตัดสินใจวางแผ่นกระดาษลงบนโต๊ะ ก่อนหยิบมีด  
คมกริบขึ้นมา ทำท่าจะเฉือนลงไปบนมือคนที่อ้าปากค้างตาค้าง ช็อก  
จนกระทั่งร้องยังร้องไม่ออก แต่คนที่พากันร้องออกมาคือบรรดาลูกน้อง  
ของเขาที่รีบလာเข้ามาห้าม

“นายน้อยครับ อย่าทำเขาเป็นแผลสิครับ นายใหญ่รู้เข้าจะไม่  
ดีนะครับ” ลูกน้อง...ที่นั่นจะเป็นคนสนิทเข้ามากระซิบห้ามไว้ ทำเอา  
เชลยสาวผู้เกือบโดนเชือดค่อยถอนใจเฮือกออกมาอย่างโล่งอกเมื่อมีด  
คมวาววับเล่มนั้นเคลื่อนห่างออกไป

“จั้น...แก! เอามือมาให้ฉันเฉือนสิ ฉันจะเอาเลือดทำหมึก  
แปดหมึกนิ้วแม่นี้ให้มันเสร็จๆ ไป” ‘นายน้อย’ เอามีดชี้หน้าลูกน้องที่  
คราวนี้พากันถอยกรูดห่างออกมาเป็นวงกว้าง

“มะ...ไม่ต้องใช้เลือดไม่ได้หรอกครับ” คนถามเป็นผู้ชายตัวโตที่  
ทำเสียงเหมือนจะร้องไห้ ขณะรอบตัวมีการเคลื่อนไหววุ่นวายก่อนที่  
คนหนึ่งจะร้องขึ้น

“มีน้ำมันเครื่องเก่าๆ อยู่ตรงนี้ น่าจะใช้แทนหมึกได้ครับนาย”

อดีตตำรวจมรลิกาผู้มือเลอะคราบน้ำมันเครื่องดำเหนียวหนึบก็ได้แต่ทำตาปริบๆ เมื่อถูกบังคับให้ประทับรอยนิ้วมือลงในเอกสารเรียบร้อยแล้วตัวเจ้านายของกลุ่มคนร้ายก็พับกระดาษแผ่นนั้นเก็บเข้าในอกเสื้อก่อนหันไปสั่งลูกน้องตัวเอง

“เรียบร้อย กลับ”

พวกคนกลุ่มนั้น...พอบอกกลับก็หมุนตัว ทำท่าจะไปกันเดี๋ยวนั้นเลย

ดี๊ๆ อย่างนี้เลยหรอ!?

“เดี๋ยวก่อน” รลิกาถลึงใจหลับหูหลับตาตะโกนขึ้น ยังดีที่พวกเขาอมหยุดชะงัก หันกลับมา

“ช่วย...กรุณา...ตัดไ้ที่มันรัดขาฉันออกให้หน่อยได้ไหมคะ...” รลิกาบอกด้วยน้ำเสียงเหมือนจะร้องไห้

นอกจากมือที่เป็นอิสระจากการโดนพันธนาการไพล่หลังอยู่แล้วขาทั้งสองข้างของเธอยังคงถูกมัดตรึงติดกับขาเก้าอี้ด้วยเส้นเคเบิลไทร์แข็งๆ ซึ่งหญิงสาวลองขยับดูแล้วพบว่ามันแข็งแรงบาดเนื้อและไม่มีทางที่เธอจะดิ้นหลุดได้ด้วยตัวเองแน่ ดังนั้นการถูกมัดทิ้งไว้ที่นี่น่าจะอันตรายกว่าการเรียกพวกเขากลับมาแหงๆ

“น่ารำคาญชิบหาย” คนที่ถูกเรียกว่านายน้อยสอพลอหายบคายแต่ก็ยอมเดินกลับมา

ร่างสูงเดินเข้ามาใกล้ก่อนก้มตัวคุกเข่าลงตรงหน้า และควักมีดคมๆ ของเขาออกมาอีกครั้ง นาที่นี้รลิกาเห็นใบหน้าเขาแล้ว พวกลูกน้องของเขาเปลี่ยนจากคอมไฟมาเปิดไฟแรงเทียนต่ำเพื่อให้เห็นทางออกจากโกดัง คอมไฟที่ใช้ส่องหน้าคุกคามกันเหมือนอยู่ในหนังสยองจนถึงเมื่อก็ถูกเก็บกลับไปแล้ว

ดังนั้นจึงมีแสงสลัวเลือน แต่พอเห็นโครงร่างของผู้ชายตัวใหญ่

ในชุดสูทได้...เดียว!

โจรบ้าอะไรอยู่ในชุดสูท!?

แถมทำตัวลึกลับปานนี้

แถมยัง...บังคับให้เธอลงนามในเอกสารบ้าๆ นั้นอีก

นี่มันบ้าไปแล้ว

และสิ่งที่บ้าสุดของเรื่องนี้คือ...เรื่องทั้งหมดนั้นดันมาเกิดกับเธอ นางสาวรลิกา สุคนธ์ธสา คนธรรมดาคนสุดท้ายในโลกที่ควรจะมีเรื่องบ้าบอแปลกพิลึกโลกแบบนี้!

เสียงของการตัดเส้นเคเบิลแข็งๆ นั้นดังฝั่งติดกันสองครั้งก่อน ข้อเท้าเธอจะได้รับอิสระในที่สุด

ผู้ชายคนนี้ต้องตัวสูงใหญ่มาก เพราะเมื่อเขาคุกเข่าลงมาดวงหน้านั้นกลับอยู่ใกล้ระดับเดียวกับเธอที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ ทำให้รู้สึกได้โอกาสในการสำรวจรายละเอียดของดวงหน้านั้น

‘หัวหน้าโจร’ มีจมูกโด่งเป็นสัน คิ้วเข้มหนา ริมฝีปากสีแดงจัด แม้แน่นอนดูเอาแต่ใจ ดูโดยรวมแล้วนับว่าดวงหน้าค่อนข้างเกลี้ยงเกลาทีเดียว ถ้าไม่นับรอยไรเคราเขียวๆ ที่ขึ้นบางๆ ที่ยิงเสริมบุคลิกให้ดู... ดู...เอ่อ...

ทำไมกัน!

...โจรจำเป็นต้องหน้าตาดีขนาดนี้ไหมเนี่ย ถ้ามจริง

ตามได้ขนาดยาวหนาอยู่ๆ ก็ตัวฉับมองขึ้นมา ส่งสายตาดูๆ ไล่จนคนแอบมองอยู่สะดุ้ง

ตาตุ๋จ้องสะบัดๆ คล้ายจะค่อนข้างก่อนจะลุกขึ้นยืนเต็มความสูง มองลงมายังคนที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ด้วยดวงตาขุ่น สีหน้าเหวี่ยง จนรลิกาชักสงสัยว่านอกจากการ...‘ช่วยชีวิตพ่อ’ ของเขาอย่างที่เขาเอ่ยอ้างมาแล้ว เธอเคยไปล่วงเกินอะไรเขาไว้ เขาถึงทำท่าเกรี้ยวกราดใส่กันหนักหนาขนาดนี้

“ฉันชื่อกันต์...” เจ้าของเสียงหัวเราะยิ่งขึ้นด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด ริมฝีปากได้รูปสีสดบิดเบ้ขัดใจยามตวัดเสียงในประโยคต่อมา “ถ้ามีคนถาม...เธอต้องบอกว่าเธอแต่งงานแล้ว สามี่ชื่อกันต์ เข้าใจไหม”

ท้ายประโยคเป็นคำถาม...คำถามแบบรวบคอเสื้ออีกฝ่ายขึ้นมา เขย่า จนคนโดนเค้นคอทำได้เพียงพยักหน้าหงิกๆ

“ค่ะๆ เข้าใจแล้วค่ะ แค่นี้” รสการรับคำพลางสุดหายใจเอาอากาศเข้าปอดอย่างกระหายหลังจากมือใหญ่คลายออก ทั้งตัวเธอลงกับเก้าอี้แข็งๆ ที่นั่งอยู่เดิม

นาที่นี้ให้รับคำอะไรก็ได้ทั้งนั้นแหละ แแค่ให้พ้นจากการคุกคามของ...กันต์ ผู้ชายที่อู้อยู่ๆ ก็มาอ้างตัวเป็นสามี่เธอหน้าตาเฉย จริงๆ ก็ไม่หน้าตาเฉยหรอก ยังมีเอกสารเถื่อนอีกแผ่นหนึ่งที่เข่าบังคับเอาลายนิ้วมือเธอประทับลงไปนั่นอีก

ไม่รู้เขาจะเอาไปทำอะไรกันแน่ แต่รสิกาจะไม่บอกให้เขารู้หรอกว่ามัน...

หญิงสาวสะดุ้งอีกครั้งเมื่อมือใหญ่รวบคางเธอให้เงยขึ้นสบตา พร้อมกับยืมเข็มเย็บมิดใต้ตาเธอ

“เอาละ ไหนพูดมาให้ชื่นใจหน่อยซิ ‘ผัว’ เธอชื่ออะไร”

คนบ้าอะไรนี่ ทำน้ำเสียงคุกคามเย็บโหดได้...แบดกาย โอ้ย...กร้าวใจชวนใจเต้นอะไรเบอร์นี้ เดียวสิ!?

รสิกาอ้าปากค้าง ตาค้าง แต่ก็ตั้งสติได้รวดเร็ว เพราะแรงมือที่บีบคางแน่นขึ้นแบบขู่บังคับกันนั้น

“กะ...กันต์ ฉันแต่งงานแล้ว สามี่ชื่อกันต์” หญิงสาวท่องประโยคที่เขาอัดเย็บออกมา ดูเหมือนจะทำให้อีกฝ่ายพอใจได้

กันต์ปล่อยมือจากคางที่โดนบีบจนจวนช้ำนั้น เขากวาดตามองหญิงสาวตรงหน้าอีกรอบ สีหน้าขัดใจ แต่ก็ไม่ได้ทำอะไรมากไปกว่าทำปากเบ้ สีหน้ารังเกียจ

ร่างสูงหม่นตัวกลับอันเป็นสัญญาณว่าเขาหมดฤทธิ์แล้ว กำลังจะไป...ใช่ไหม?

รลิกาเกือบจะถอนใจโล่งอกอยู่แล้ว แต่ก็นึกขึ้นมาได้ ต้องร้องเรียกเขาอีกรอบ

“เดี๋ยวค่ะ คุณกัณฑ์ค่ะ”

มือบางคว้าเสื้อสูทสีดำยื้อไว้ พลังกลืนน้ำลายเหนียวๆ ลงคอ เมื่ออีกฝ่ายค่อยๆ หันหน้ากลับมา มองด้วยสายตาราวจะฆ่าคนได้

กัณฑ์จ้องหน้าขีดเขียนของผู้หญิงตรงหน้าด้วยสายตาพิฆาตที่บรรดาลูกน้องเขาต้องกลัวตัวสั่น ดวงตาเฉียบคมอันตราย และรังสีอำมหิตที่มีไว้เพื่อข่มขวัญศัตรูถูกส่งพลังแรงออกไปเต็มที่ และ...ทั้งที่กลัวจนขาสั่นปากขีดแล้ว แต่รอยเด็ดเดี่ยวบางประการก็ฉายอยู่ในแววตาขลาดกลัวคู่นั้น

หญิงสาวสุดลมหายใจลึกเรียกกำลังใจ ก่อนเอ่ยด้วยเสียงสั้นไหว

“อะ...ฉันไม่รู้่วาที่นี่ที่ไหน ฉันกลับไม่ถูก อะ...กรุณาพาไปส่งที่ถนนที่มีรถประจำทางผ่านพอจะให้หารถต่อกลับบ้าน อะ...ได้ไหมคะ” รลิกาถลั่นใจร้องขอ แม้รู้ว่าอีกฝ่ายไม่พอใจแค่ไหน แต่...เธอก็มีสติพอที่จะไม่ปล่อยยให้ตัวเองตกอยู่ในภาวะคับขันยิ่งกว่าเดิมแน่

การถูกทิ้งให้ต้องเดินหลงวนอยู่ในโกดังร้างที่ไม่รู้ทางตอนดึกคืนสำหรับผู้หญิงตัวคนเดียว อาจอันตรายยิ่งกว่าการถูกจับตัวมาขู่เข็ญด้วยเงื่อนไขประหลาดๆ ของกลุ่มคนที่...ประหลาดพอๆ กันกับเงื่อนไขแหละ และนั่นทำให้รลิกาดัดสินใจที่จะร้องขอออกไป

กัณฑ์มองเธอเหมือนเห็นตัวประหลาด ความเย็นชา เฉียบคม และอันตรายหายไปจากสายตาเขาหลายส่วน แต่ไม่ได้มีความปรานีอยู่ในนั้น

แต่ก่อนที่เขาจะตัดสินใจอย่างโหดเหี้ยมตามนิสัย ลูกน้องคน

หนึ่งก็ก้าวเข้ามากระซิบริมหู เป็นข้อความที่ทำให้เกิดสีหน้าเหวี่ยงๆ รอยเกลียดชังเพิ่มขึ้นในสายตาก็หลายระดับขณะมองรลิกาและหมูนตัวกลับพร้อมบอกหัวนๆ

“ตามมา”

...ทนายชิวาร์ลิกาวิ่งตามเขาออกไปไหม

# 2

## รสีกาฉวตึนกลางดึก

หญิงสาวลุกขึ้นมาเหวี่ยงท่มตัวด้วยอาการหวาดผวาจนต้องเปิดไฟนอนมาหลายคืนแล้ว เมื่อเหลียวมองอย่างหวาดระแวงไปรอบตัวแล้วพบว่าตัวเองอยู่ในห้องนอนเล็กแคบของหอพักที่คุ้นชินเธอจึงค่อยวางใจลง และเมื่อผ่านมาถึงสัปดาห์ที่สองเรื่องราวที่ถูกลักพาตัวไปอย่างพิลึกพิลั่นโดยคนประหลาดกลุ่มนั้นก็ล้ากลายเป็นแค่ความฝันตื่นหนึ่ง

ฝันอันเลื่อนลอยที่มีผู้ชายหน้าตาหล่อเหลาแต่บึ้งตึงที่พร้อมจะควักปืนขึ้นมาจ่อบังคับเธอให้ยอมทำตามคำสั่งสุดพิลึกนั้น

ความหวาดผวาค่อยๆ จางหายไป ทิ้งไว้เพียงแค่...ดวงหน้าของผู้ชายคนนั้นที่ยังชัดเจนนัก

แหม...ก็ใครใช้ให้เขามีหน้าตาดีขนาดนั้นล่ะ นอกจากหน้าตากับชุดสูทราคาแพง ปืน และมีดคมวาววับเล่มนั้นแล้ว...

ความทรงจำยังทิ้งกลิ่นน้ำหอมผู้ชายราคาแพงของเขาเอาไว้ราวๆ รวมถึงกลิ่นบุหรี่และกลิ่นดินปืนด้วย

กลิ่นเผาไหม้ซมๆ ที่ทำให้เขาดูเป็นผู้ชายสุดอันตรายที่มีแถบคาดเขตอาชญากรรมสีเหลืองลายริ้วดำตัดเฉียงกางกั้นเอาไว้ไม่ให้ใคร



ควรเข้าใจ

รลิกขยับตัวลงจากเตียงเล็กแคบ ทำเปลาเปลื้อยสัมผัสกับพื้น กระเบื้องยางเย็นๆ ช่วงเวลาตึกสงัดของตำบลเล็กๆ ในจังหวัดติดชายทะเลภาคตะวันออกสงบเงียบ มีเพียงเสียงพัดลมตัวเล็กที่ปลายเตียงซึ่งเก่าจนมอเตอร์ส่งเสียงหึ่งดังฟังชัดในราตรีนิ่งสงบ

แม้ที่พักของรลิกจะอยู่ในเขตเมืองที่ห่างออกมา ไม่ได้ติดชายทะเลอันเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีผู้คนพลุกพล่าน แต่บางทีสายลมก็พัดพากลิ่นทะเลเจือมาบางเบา ลอดเข้ามาทางหน้าต่างบานเกล็ด และผ่าน่านเนื้อบางลายการ์ตูนที่ซื้อราคาถูกลงมาจากตลาดนัด

หญิงสาวเหลียวมองดูที่นอนเก่า ผ้าปูที่นอนเก่าที่ถูกซักบ่อยจนสีซีดจางทำให้มันยิ่งดูเก่า หมอน ผ้าห่ม และตุ๊กตาบนที่นอนก็มีสภาพแทบไม่ต่างกัน นอกจากความเป็นคนรักความสะอาดแล้ว หญิงสาวยังเป็นโรคภูมิแพ้ที่ทำให้ต้องหลีกเลี่ยงฝุ่นและน้ำหอมเคมี เครื่องนอนของเธอทุกชิ้นจึงมีกลิ่นอบร่ำหอม เป็นกลิ่นพิเศษเฉพาะที่สกัดมาจากธรรมชาติที่เธอทำเอาไว้อใช้เอง

นับได้ว่าเป็นผลิตภัณฑ์ออร์แกนิกที่เข้ายุคสมัยเป็นที่สุด เสียแต่ว่า...

ริมฝีปากบางบิตเบ้ามรอยยิ้มขึ้นปรากฏบนใบหน้าธรรมดา

ผลิตภัณฑ์ออร์แกนิกนั้นมีราคาสูงกว่าสินค้าทั่วไป ซึ่งทำให้ยากที่คนรายได้ต่ำอย่างเธอจะอาจเอื้อมถึงมัน จึงเป็นสิ่งที่ยื้อนแย้งกันอย่างเลือดเย็นของสภาวะร่างกายกับรายได้ที่เพียงพอจะดูแลตัวเองของหญิงสาว

ในห้องน้อยนี้จึงมีเพียงของน้อยสิ่งและยังเต็มไปด้วยผลิตภัณฑ์ออร์แกนิกแฮนด์เมด ตั้งแต่ผ้าปูที่นอนนุ่ม ผงซักฟอกทำเอง สบู่ แชมพู ไปจนถึงโลชั่นและน้ำหอมที่เป็นอีกสิ่งเธอแพ้นจนไม่อาจใช้ผลิตภัณฑ์เคมีตามท้องตลาดได้ โชคยังดีอยู่หรือที่คุ้นชื่ตาร์ หรือศิริดารา เจ้าของ

ร้านดอกไม้เป็นคนสอนเธอให้ผลิตของพวกนี้ขึ้นมาใช้เอง รสิกาจึงยังพอมีทางรอดในโลกของคนขึ้นแพ้อย่างเธอ

หญิงสาวยกมือขึ้นลูบคลำท้ายทอยที่ตอนนี้ไม่เหลือความเจ็บปวดใดๆ แล้ว แต่เมื่อสองสัปดาห์ก่อนมันเคยมีรอยซ้ำที่หญิงสาวพบว่ามันน่าจะเป็นสาเหตุที่ทำให้วันนั้นเธอวูบดับไป และมารู้สึกตัวอีกทีก็ถูกจับมาอยู่ในโกดังร้างนั้นแล้ว

ย้อนเวลากลับไปวันนั้นเมื่อสองสัปดาห์ก่อน รสิกาเลิกงานตอนสี่โมงครึ่ง หลังจากเคลียร์เอกสาร ตรวจตราดูแลความเรียบร้อยและล็อกกุญแจสำนักงานแล้ว เธอเดินออกมาเพื่อไปทำงานกะเย็นที่สปาของคุณแอม หรืออันธิกา ร้านอยู่ห่างไปราวหนึ่งกิโลเมตรครึ่ง แต่รสิกาก็เลือกใช้ทางลัดที่ช่วยลดระยะทางไปได้ราวครึ่งกิโลเมตร เป็นตรอกแคบๆ เล็กพอที่รถจะสวนกันได้แบบลำบากนิดหน่อย แต่สบายมากสำหรับคนเดินเท้า

ระหว่างทางเธอก็ควักเอากล่อง ‘ข้าวกลางวันควบเย็น’ ออกมามันคือข้าวกะเพราหมูสับไข่เจียว อาหารมื้อกลางวันที่ซื้อจากร้านป่าเบ็ญร้าง ร้านอาหารตามสั่งที่เป็นเพิงเล็กๆ ข้างสำนักงานนั้นแหละ โดยรสิกาจะรับประทานมื้อเที่ยงไปราวสองในสาม และเหลือส่วนสุดท้ายเอาไว้กินต่อรอบเย็น โดยเดินไปตักอาหารเข้าปากเคี้ยวกลืนไปเพื่อประหยัดเวลา

แต่ยังไม่ทันเคี้ยวไข่เจียวที่ทั้งเย็นทั้งแห้งแข็งฝืดคอแน่นได้หรอกเลย หญิงสาวก็รู้สึกว่ามีคนมาข้างหลังก่อนสติเธอจะวูบดับไป

พอรู้ตัวอีกทีก็เกิดเหตุการณ์ในโกดังร้างนั้นขึ้น ก่อนที่พวกเขาจะจากไป ทั้งไว้เพียงรอยซ้ำและอาการปวดคออยู่เป็นสัปดาห์

“พวกบ้าเหี้ย!” หญิงสาวพึมพำอย่างหัวเสีย “แค่เอามิดามาชูก็กลัวจะแย่ ก็ยอมไปด้วยดีๆ แล้ว ทำไมต้องมาตีกันให้เจ็บตัวแบบนี้ด้วยเนี่ย”

คนพูดบนอุบพรางเผลอนวดต้นคอไปมา อันเป็นกิริยาที่เธอทำจนเริ่มชินเมื่อต้องต่อสู้กับอาการฟกช้ำมาเป็นสัปดาห์ๆ แถมไอน้ำมันเครื่องดำๆ ที่เขาใช้แทนหมึกพิมพ์ร่อนนิ้วมือเธอนั้นก็ล้างไม่ออกอีก ยิ่งคงเป็นรอยดำติดอยู่ที่นิ้วเธออีกหลายวันเลย

รสีกายกมือขึ้นมาดู นิ้วมือเธอไม่เหลือรอยดำแล้ว แต่เธอรู้ว่ามีทั้งร่องรอยไว้บนเอกสารแผ่นหนึ่ง มันเป็นเอกสารที่...

คนคิดดอดมียัมไม่ได้เมื่อนึกไปถึงทะเลเบียนสมรสใบนั้น

พวกเขาจะรู้ไหมว่าเอกสารนั้น...มันใช้การไม่ได้นะ!

เพราะทำงานอยู่สำนักงานทนายความมานานกว่าสี่ปี ทำให้รสีกายพอมีความรู้เรื่องกฎหมายอยู่บ้าง ทั้งจากการอ่านตำรากฎหมายที่พีเรน หรือคุณเอเธนส์...เจ้าของสำนักงานทนายความเอามาทิ้งไว้เต็มตู้ บวกกับการอ่านสำนวนคดีความต่างๆ ที่ผ่านมา

นอกจากนี้แล้วรสีกายยังไปหาข้อมูลเพิ่มมาอีกว่า การถูกบังคับจับพิมพ์ลายนิ้วมือลงไปแบบนี้จะมีผลทางนิตินัยอะไรหรือเปล่า ซึ่งจากข้อมูลที่เธอค้นๆ มาดูก็พบว่าเอกสารที่ไม่ได้ออกโดยเจ้าหน้าที่ทะเบียนฉบับนี้น่าจะไม่มีผลทางกฎหมาย

แต่...อะไรก็อาจเกิดขึ้นได้ทั้งนั้นแหละ

ใครจะรู้ล่ะว่า เห็นหน้าตาดีแบบนี้ เขาอาจเป็นแก๊งอาชญากรข้ามชาติ หรืออะไรสักอย่าง...ไม่จั่นคงไม่พกทั้งมีดทั้งปืนหรอก

ใช่...เขาต้องเป็นแก๊งอะไรสักอย่าง ดีไม่ดีอาจเป็นพวกหลอกหญิงไทยให้จดทะเบียนสมรสเพื่อให้สัญชาติกับชาวต่างชาติก็ได้ หรือไม่อย่างนั้นก็อาจทำธุรกรรมผิดกฎหมายอะไรสักอย่างโดยใช้ชื่อเธอในนามภรรยาของเขาตามเอกสารปลอมแผ่นนั้น นั่นอาจทำให้มีหมายศาลคดีร้ายแรงอะไรส่งมาหาทางสารวัตรликаได้โดยไม่รู้ตัว เรื่องแบบนี้อยู่ในสำนักงานทนายความนี่เห็นมานักต่อนักแล้ว

ดังนั้นเพื่อให้แน่ใจว่าพวกคนพิลึกกลุ่มนั้นจะไม่สามารถนำ

เอกสารที่บังคับเอาลายพิมพ์นิ้วมือเธอไปทำอะไรได้อีก สองวันหลังเกิดเหตุ รสีกาไปขอใบรับรองแพทย์ถึงรอยบาดแผล (ถลอก) ที่ข้อมือข้อเท้า และรอยฟกช้ำที่ท้ายทอยจากโรงพยาบาล

แน่นอนว่าใช้สิทธิ์ประกันสังคมตรวจฟรีสิ เรื่องอะไรจะยอมเสียตังค์ไปตรวจคลินิกเอกชนล่ะ แพงจะตายไป เอาไปเบิกกับใครก็ได้

จากนั้นหญิงสาวก็ลงมือเขียนสำนวนเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันนั้นคร่าวๆ แต่ครอบคลุมการถูกขู่บังคับให้ปั๊มลายนิ้วมือลงในเอกสารเถื่อนแผ่นนั้น พิมพ์ออกมาพร้อมแนบสำเนาเอกสารที่จำเป็นอื่นๆ เดินขึ้นโรงพักไปยื่นให้ตำรวจร้อยเวรลงบันทึกประจำวันให้ โชคดีที่สารวัตรพงศ์เผ่าเพื่อนของเอเธนส์เจ้านายเธออยู่เวร รสีกาเลยยังได้รับการอำนวยความสะดวกเข้าไปใหญ่ แม้สารวัตรจะทำสีหน้างุนงง และร้อยเวรจะมองเธอแบบ...แปลกๆ แต่เมื่อมีคนทำสำนวนให้โดยเขาไม่ต้องเขียนเอง แม้จะมีความกังขาในสายตา แต่ก็ไม่หนักหนาเกินกว่าที่เขาจะยอมออกเอกสารให้

ต้องยกความดีความชอบให้การทำงานในสำนักงานกฎหมายนี่แหละที่ทำให้เธอรู้กระบวนการและขั้นตอนการป้องกันตัวในเรื่องเอกสาร จากการที่เห็นดรามามาพวกนี้จากสำนวนคดีที่ผ่านตามาเยอะแยะ

และก็จากการเป็นคนทำงานในสายนี้อีกเช่นกันจึงทำให้ได้รู้จักกับตำรวจและการทำเอกสารที่ต้องติดต่อกับเจ้าหน้าที่พวกนี้

ใช้เวลาไม่ถึงยี่สิบนาทีก็เสร็จขั้นตอนการแจ้งความลงบันทึกประจำวันเพื่อเป็นหลักฐานการป้องกันตัวอีกชั้นหนึ่ง ไม่ให้ผู้ชายที่ชื่อกันต์เอาเอกสารแผ่นนั้นไปใช้ให้เกิดผลทางกฎหมายที่เป็นผลเสียต่อเธอได้

ร้อยยี่มบางดูเจ้าเล่ห์นิดๆ พร้อมลักยิ้มร้ายๆ ผุดที่ข้างแก้ม หญิงสาวผู้เอื้อมมือไปปรับสวิตช์คอมพิวเตอร์ข้างเตียงให้สว่างขึ้นกว่าเดิม

แล้วลุกขึ้นเดินไปเปิดตู้เย็นเล็กเก่าจนเป็นอีกอย่างหนึ่งที่ส่งเสียงหึ่งๆ  
ครางประสานกับเสียงพัดลมราวกับเป็นเครื่องดนตรีเพอร์คัสชันชนิด  
หนึ่ง

รสิการินน้ำดื่มก่อนจะเดินกลับมาหรีฟ ล้มตัวลงสู่ที่นอนอัน  
คุ้นเคย กลิ่นหอมจางๆ และความนุ่มนวลของผ้าที่ผ่านการซักจนละมุน  
หอมโอบล้อมเจ้าของห้องเล็กจนเข้าสู่นิทราได้ในไม่ช้า นิทรา...ที่สุด  
แสนสนิทสนมและวางใจ ว่าผู้ชายพิลึกกลุ่มนั้น...น่าจะไม่มีทางทำอะไร  
เธอได้

น่าจะนะ...

**ขณะที่คนคนหนึ่งเข้านอนไปนานแล้ว อีกหลายคนกลับ  
ยังคงคร่ำเคร่งอยู่กับงาน**

คนอีกกลุ่มหนึ่งทำงานโดยไม่สนใจเวลา ดูเหมือนพวกเขาจะ  
ยึดโยงการทำงานอยู่กับเวลาของอีกซีกโลกหนึ่งซึ่งเป็นชั่วโมงทำงาน  
ช่วงเวลาที่พีคที่สุดของวัน

ในห้องรับรองกว้าง พื้นปูพรมหนา เพดานสูงประดับแซนเดอเลียร์  
ช่อใหญ่ ผนังและประตูตกแต่งอย่างดีได้มาตรฐานโรงแรมระดับห้าดาว  
ห้องนี้เป็นห้องรับรองส่วนกลางในห้องชุดของโรงแรม มีห้องนอนใหญ่  
สองห้องอยู่ตรงข้ามกัน เปิดพื้นที่ตรงกลางไว้วางโซฟาและชุดโต๊ะ  
อาหารขนาดหกที่นั่งในตอนนี้อกลายเป็นที่วางเครื่องคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก  
หลายตัวกับอุปกรณ์สำนักงานอีกหลายชิ้น จอภาพขนาดใหญ่หลาย  
จอที่ใช้ในการวิดีโอคอลประชุมทางไกลข้ามโลก ซึ่งกันดั้เพิงวางสาย  
สนทนาจากคู่สัญญาธุรกิจไปเมื่อไม่กี่นาที่นี้เอง

ชายร่างสูงที่เพิงจบการเจรจาต่อรองอันระอุเดือดพลดกระดุม  
เสื้อสูทออกก่อนเหวี่ยงเสื้อตัวนอกแบรนด์หรูราคาแพงนั้นทิ้งไปอย่าง  
หงุดหงิด

“แม่ง! ร็อนฉิบหาย” คำสบถหยาบคายดูเป็นสิ่งติดปากเขา  
อย่างถาวรไปเสียแล้ว

แต่แค่สบถดูจะยังไม่อาจจะบายความฉุนเฉียวของเขาออกมา  
ได้ เนกไทถูกรูดออกเหวี่ยงทิ้งเป็นสิ่งที่ถัดไป กระดุมคัพลิ่งก็ถูกปลดโยน  
ให้บรรดาลูกน้องต้องรีบไล่ตามเก็บคว่ำกันจ้าละหวั่น

ช่วย...อย่าโยนกระดุมทองคำแท้ฝังเพชรทิ้งๆ ขว้างๆ แบบนี้  
ได้ไหมครับนาย

พวกลูกน้องที่รีบแหวกพรมตะครุพหาของคิดอย่างทุกซะหมด

“พวกแกไปดูซิว่าแอร์มันเสีย หรือเรากำลังอยู่ในนรกกันแน่  
วะเนี่ย” คนเสียงห้าวดูสั่งงานขณะถกแขนเสื้อเช็ดพิบขึ้นสูงถึงข้อศอก

“โรงแรมห่าอะไรวะ ตอนสร้างมันลืมนิดิดแอร์มาหรือไงกัน”

เจ้าของเสียงสบถบ่นยังคงเหวี่ยงไม่เลิก ทำให้ผู้ชายในชุดสูทหลายคน  
ที่อยู่ในห้องมองตากันแล้วค่อยๆ ถอยออกมาจากห้อง ทำที่ประหนึ่ง  
ว่าจะไปตามถามไถ่ประเด็นสงสัยให้เจ้านาย แท้จริงแล้วคือหนีจาก  
การต้องรองรับอารมณ์อันดุเดือดนั้นต่างหาก

แอร์ไม่ได้เสีย ที่จริงเครื่องปรับอากาศจัดว่าทำงานได้ดีพอสำหรับ  
มาตรฐานโรงแรมชั้นหนึ่งเลยด้วยซ้ำ เพียงแต่อาจเกิดจากความคุ่นชิน  
ในสถานที่เย็นจนหนาวในอีกซีกโลกหนึ่งก็ได้ที่ทำให้เจ้านายของพวกเขา  
เขารู้สึกร้อนผิดปกติกับเครื่องปรับอากาศแบบมาตรฐานที่ต่างออกไป  
นั้น

หลังจากอาละวาดจนลูกน้องหนีหายไปเกินครึ่ง เหลือคนสนิท  
เพียงแค่มือกี้คนอยู่ภายในห้องนั้นกับคนสนิทของบิดาที่อยู่ในระยะ  
สายตาก็ทำให้กันตั้นก๊อไรบางอย่างขึ้นมาได้

“พ่อฉันล่ะ” กันตั้นถามพลางเหลียวมองไปทางห้องนอนห้องหนึ่ง  
ที่ปิดเอาไว้ “ได้ข่าวว่ากลับมาแล้วไม่ใช่หรอ”

“คุณรัตนอนพักผ่อนอยู่ครับ”

ชายวัยกลางคนร่างสันทัดก้าวมาข้างหน้า แสดงกิริยาเก้งๆ ขวางไว้ไม่ให้ชายหนุ่มบุกรุกเข้าไปในห้องนอนนั้นจนรบกวนผู้กำลังพักผ่อนอยู่ภายใน เขาเป็นชายวัยกลางคนผิวสองสี ผมดำใส่น้ำมันเสยเรียบเริ่มมีสีเทาแซมประปราย ชายคนนั้นอยู่ในชุดเสื้อสีน้ำเงินเข็มเรียบง่ายคล้ายเครื่องแบบคนขับรถ ไม่ได้สวมสูทแบบเดียวกับบรรดาบอดีการ์ดของชายหนุ่ม

“อะไรวะ มาถึงกันนอนเลย” กันต์ทำปากเบ้ให้ประตูห้องที่ปิดสนิทนั้น สีหน้าหงุดหงิดของคนเอาแต่ใจเริ่มปรากฏ

“ไปเพลียอะไรมา น้าวรพาป้าไปถึงไหนมาเนี่ย ถ้ามจริง หายกันไปเป็นครึ่งเดือน นี่แอบไปมีเมียน้อยอยู่ในกันรีเปล่า” ท้ายประโยคเป็นการแซวแรงประสาคนปากเสียที่สนิทกัน

น้าวรหรือถาวรเป็นคนสนิทของพ่อเขาที่อยู่กับพ่อมาตั้งแต่ก่อนเขาเกิดเสียอีก แม้จะรักและเคารพ...อยู่เหมือนกัน แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้ถาวรรอดพ้นจากความปากเสียของเขาไปได้หรอกนะ เขาปากเสียจนประสาทใสบิดาแค่ไหน ถาวรในฐานะคนสนิทอันดับต้นๆ ของพ่อก็ต้องเจอไม่ต่างกันหรอก

“คุณกันต์ครับ” ชายในชุดเสื้อสีน้ำเงินอีกคนทำท่าอยากพูดอะไร แต่ติดที่ถาวรหันไปส่งสายตาให้สัญญาณบางอย่าง ชายคนนั้นจึงหยุดลง แต่ยังมีท่าทางอึดอัดใจ

ภายในห้องนอกจากกันต์ซึ่งตอนนี้อยู่ในชุดเสื้อเชิ้ตสีขาวพับแขนแล้ว มีคนสองกลุ่มที่แตกต่างกันด้วยการแต่งกาย กลุ่มแรกคือบอดีการ์ดของกันต์ที่สวมสูทสากลสีเทาเข้มทรงเดียวกันหมด ทั้งหมดเป็นผู้ชายตัวสูงใหญ่เกินหนึ่งร้อยแปดสิบเซนติเมตร อายุอยู่ในช่วงยี่สิบถึงสามสิบปี ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งเป็นบอดีการ์ดของ ‘นายใหญ่’ เป็นผู้ชายร่างสันทัด ดูมีอายุมากกว่าทีมของกันต์ เต็มไปด้วยคนที่ทำทางสุขุมและมีสีหน้าเรียบนิ่งที่แผ่รังสีอำมหิตจางๆ กันทุกคน

“คุณรัตนติดคุยกานเรื่องกาสิโนในพื้นที่เศรษฐกิจพิเศษกับทางนั้น ไม่ได้ไป่วนววยอะไรกับใครที่ไหนหรอกครับ” ถาวรเอ่ยเรียบๆ

“เหอะ...จะมีอีหนูหรืออะไรก็ไม่ว่าอะไรหรอก แค่บอกให้รู้กันบ้าง จะได้เตรียมตัวเตรียมใจไว้ เมื่อเวลาที่พ่อเป็นอะไรไป เดี่ยวจะมีเมีย น้อยพ่ออุ้มลูกมาแย่งมรดกฉัน...โอ๊ย!” ท้ายประโยคคือเสียงร้องของความเจ็บจริงจังหลังจากมีวัตถุบางอย่างลอยหรือมากระแทกศีรษะคนปากเสียดังพลັก!

กัณฑ์กุ่มท้ายทอยพลางก้มมองไฟแช็กโลหะที่เพิ่งกลายเป็นอาวุธ บิน ลอยมากระแทกหัวเขาและหล่นปลงบนพรม เป็นหลักฐานชิ้นเป้ง ที่ทำเอาหัวเขาเกือบแตก

ชายหนุ่มตัวดีสายตาพุ่งขว้างไปทางเจ้าของอาวุธชิ้นนั้นที่ยืน อยู่ตรงช่องประตูที่เคยปิดสนิทอยู่จนถึงเมื่อครู่ แต่บัดนี้เปิดอ้าออก ระหว่างบานประตูคู่บานใหญ่ที่เปิดออกจนสุดมีร่างสูงใหญ่ร่างหนึ่งยืน อยู่ตรงนั้น แน่นอนว่าเป็นคนที่ขว้างของใส่หัวเขา

ใครล่ะจะอาจหาญเอาของมาขว้างกบาลเขาได้ ถ้าไม่ใช่...

“ตีนนานแล้วเหรอกครับป้า” กัณฑ์กัดฟันทักทายบิดา ปลายนิ้ว ยังลูบคลำรอยบุ๋มบนบั้นศีรษะอยู่ไปมา

“นานพอจะได้ยินแกแข่งฉันแหละ ไล่ลูกเวรตะไล!” คนเป็นพ่อ ทักทายกลับยิ้มๆ

เขาเป็นผู้ชายร่างสูงใหญ่ในวัยห้าสิบปลายๆ เป็นมนุษย์ลู่หว่ ยุ่งเหมือนเพิ่งตื่นนอน สวมเสื้อคลุมอาบนํ้าทับเสื้อกล้ามกับกางเกง บ็อกเซอร์ตัวเก่าที่ซักซ้ำจนยุ่ย แต่เจ้าตัวยืดยืนยันว่ามันสวมสบายจนไม่ ยอมให้ใครเอาไปทิ้ง รอบเอวเริ่มหนา ย้วยลงพุงนิดหน่อย กัณฑ์ไล่ สายตาลงมาที่รองเท้าแตะสวมในบ้านลายการ์ตูนฉลามอ้าปากกว้าง ที่เมื่อสวมโดยการยัดเท้าเข้าไปในปากฉลามแล้ว...ดูยังงี้ก็เหมือนคน สวมมีฉลามสองตัวจับเท้าอยู่!



เมื่อสายดาวกกกลับขึ้นมาก็พบว่าบิดากำลังหยิบชิการ์ที่ยังไม่ได้จุดมวนหนึ่งใส่ปากพลางชี้นิ้วมาทางปลายเท้าเขาซึ่งมีไฟแช็กติดอยู่ อันเดิมอันเดียวกันกับที่ขว้างใส่หัวเขานั่นแหละ!

คาดว่าพ่อเขาคงกำลังจะจุดชิการ์สูบอยู่แหละ แต่โดนขัดด้วยความกวนประสาทของลูกรัก จึงลืมหิ้วเอาของในมือขว้างใส่กบาลเขาเสียก่อน

กัณฑ์ก้มลงหยิบไฟแช็กแล้วเดินเข้าไปหาบิดา จุดไฟจ่อมวนชิการ์ให้

“แหม...แค่พูดเล่นน่าป้า” กัณฑ์แก้ตัวอุบอิบ “ป้าไม่มีทางตายง่าย ๆ หรอกน่า คนอย่างคุณอาร์ณย์ถ้าโดนลูกแข่งตายได้นะเสียชื่อมาเพียหมดดี...ไอ้ะ!” ทำยประโยคเป็นเสียงอุทานของคนที่ต้องรีบโยกตัวหลบฝ่ามือหนาๆ ของคุณอาร์ณย์ที่โฉบวูบมาใส่ ทั้งเร็วทั้งหนัก จนคนที่มีประสบการณ์ในการลี้มรสฝ่ามือนั้นมาแล้วถึงกับต้องรีบติดตัวหลบห่างออกมาอย่างว่องไว

“ปากหมาไม่เปลี่ยนเลยนะมึง!” คุณอาร์ณย์ชี้หน้าบุตรชาย “เดี๋ยวเหอะ! เดี่ยวกูจะตายให้ดู!...เอาไฟแช็กคืนมา อันนี้หวงไว้!” ทำยประโยคเช่นเขี้ยวเพราะคนที่ถอยห่างออกไปโดยมีไฟแช็กติดมือไปด้วยท่าท่าจะงูบงิบ ยัดของใส่กระเป๋ากางเกง

“โหย...เดี๋ยวให้คนไปหามาให้ เอาที่เป็นพลสตึกเบากว่านี้ดีกว่าเนาะ” กัณฑ์บอกร้านมูยเมื่อแผนปลดอาวุธขว้างหนักๆ จากมือบิดาล้มเหลวไม่เป็นท่า

“ไม่...กูชอบอันนี้ มันหนักดี ไว้ขว้างกบาลคน” คุณอาร์ณย์ปฏิเสธเสียงแข็งพลางแบมือรอ พร้อมกระดิกนิ้วเป็นเชิงเร่ง ขณะที่คนเป็นลูกทำปากเบ้ขณะเดินกลับไปเอาของคืนให้บิดา แถมยังทำปากขมขมิบไม่เลิก

“อายุเท่าไหนแล้ววะไอ้กัณฑ์ ยังไม่เลิกปากหมาเป็นเด็กเกรียน

อีก” คุณอาร์ณย์รับไฟแช็กคืนมาพลงยื่นมือไปขยี้ศีรษะบุตรชาย ยี่จนผมยุ่ง ก่อนโยกศีรษะในมือไปมาอย่างมันเขี้ยว

“ไว้ย! ป้าก็ต้องเลิกทำเหมือนผมเป็นเด็กสิบขวบเสียที ผมยุ่งหมดแล้วเนี่ย” กันต์โยกตัวหลบให้พ้นจากมือบิดาพลงเสยผมที่ถูกแก้งยี่จนยุ่งให้คืนทรงเดิม

“เฮอะ! โตตายห่าละ!” คุณอาร์ณย์สับถยาบคาย แต่ยิ้มเอ็นดูตรงมูกปากยามมองไปที่บุตรชายคนเดียวของตนเอง

“เออ ป้าเสร็จธุระรอบนี้หรือยัง กลับด้วยกันเลยไหม ผมจะได้ให้คนจองตัวเครื่องบิน” กันต์หันกลับมาพูดคุยธุระด้วยเสียงเป็นการเป็นงาน ไร้รอยล้อเล่น

“เออ...เอาดี แต่เดียว ไ้กันต์ เรื่องที่ฉันให้แกไปทำนะ เป็นไบบ้างแล้ว เรื่องหนูรสนะ” คุณอาร์ณย์ถามเมื่อคิดขึ้นมาได้

“หนูรสนั่นอะ” กันต์ถามกลับ ทำหน้านิ่งใส จนคุณอาร์ณย์ต้องทำเสียงจึกจึก

“ลูกสะใ้ฉันนะ หนูรสนที่ฉันให้แกไปขอเขาแต่งงานนะ ได้เรื่องไหม เป็นยังงั้มั้งแล้ววะ” คุณอาร์ณย์บอกอย่างซิกหงุดหงิดเมื่อเห็นแววล้มเหลวเรื่องงานที่สั่งจากลูกชายขึ้นมารำไร

“อ้อ...” กันต์อ่อยาว “นัง...เอ๊ย!...ยายนั่นนะเรอะ เรียบร้อยแล้ว ได้ทะเบียนสมรสมาให้ป้าแล้วไง...อยู่ไหนวะ เอ๊ย! ไ้กระดาดแผ่นนั้นฉันเอาไปไว้ไหนแล้ววะ” ทำยประโยคมีการหันไปถามลูกน้องตัวเองที่ยังไงๆ ก็ต้องไล่ตามเก็บของให้เจ้านายแน่

บอดีการ์ดในชุดสูทคนหนึ่งเดินหายไป ลักพักก็กลับมาพร้อมกระดาดพับสี่ทบสภาพยับเยินแผ่นหนึ่ง ยื่นให้กันต์ที่รีบเอามาคลีออกก่อนส่งต่อให้คุณอาร์ณย์

“อะนี่ ที่ป้าสั่ง ผมไปจับมันมาจดทะเบียนเป็นลูกสะใ้ให้ป้า เรียบร้อยแล้วนา เดียวเรารีบจองตัวกลับบ้านกันดีกว่า” คนพูดมุ่น

ตัวแทบผิวกายอย่างปลอดโปร่งใจ แต่ก็ไม่ทันได้ไปถึงไหน เพราะถูกคว้าไหล่หมักด้วยแรงมือหนักๆ ของบิดา ก่อนเสียงกัมปนาทของคุณอาร์ณย์จะดังลั่นห้อง

“ไอ้...กันต์! แกทำอะไรน้อง หา!”

คุณอาร์ณย์แผดเสียงเข้าใส่บุตรชายคนเดียวอย่างเหลืออด เมื่อเขาพิจารณาเอกสารในมืออย่างละเอียดก็พบว่า...มันเต็มไปด้วยร่องรอยอาชญากรรม

เริ่มจาก...แม้จะเป็นเอกสารทะเบียนสมรส แต่...ดูหน้าตาแล้วไม่ได้มีการร่วมรับรู้โดยเจ้าหน้าที่อำเภอเลยสักนิด เอกสารอยู่แผ่นนั้นมีรอยขีดปากกาไย้เย่เหมือนมีความพยายามจะเซ็นลายเซ็นด้วยมือสั้นๆ แต่ไม่สำเร็จ

แต่สิ่งที่ชัดเจนที่สุด...ชัดเจนโดยไม่จำเป็นต้องคาดเดาว่าเอกสารฉบับนี้ถูกทำขึ้นโดยการบีบบังคับกันแน่ๆ คือลายนิ้วมือหลายๆ สีด้าที่ประทับลงไป

เพราะ...เจ้าตัวน่าจะมีนิ้วมือสั้น เซ็นชื่อไม่ไหว แล้วไอ้ลูกเวรตะไลของเขามันก็...

สายตาคมกริบเปี่ยมประสบการณ์ของคุณอาร์ณย์อ่านร่องรอยที่เกิดบนกระดาษแผ่นนั้นได้แม่นยำราวตาเห็น

เอกสารตรงหน้าเขาดูแทบไม่ต่างกับเอกสารของชาวนาที่ถูกจับพิมพ์รอยนิ้วมือลงบนกระดาษเปล่า เพื่อบีบบังคับขายที่นาให้เจ้าหนี้ขี้โกงในเรื่องเล่าดรามามาเมื่อสักหลายสิบปีก่อน

แต่...ดรามานี้ในยุคศตวรรษที่สิบเอ็ดนี่คือ การบังคับพิมพ์ลายนิ้วมือเอาจากผู้หญิงบ้านๆ คนหนึ่งให้...ให้...อืม!

แม่งเอ๊ย!

“ใคร...ใครอนุญาตให้แกทำแบบนี้วะ” คุณอาร์ณย์ตวาดลั่น ขยำกระดาษแผ่นนั้นจนแทบป่นคามือ

เขาโกรธเสียจน...ถ้าหากว่าเขาไม่หนวด กันต์เชื่อว่าเขาคงหนวด กระดิกหางๆ ชายหนุ่มก้าวถอยหลังไปก้าวหนึ่งเมื่อพ่อเขาสืบทอดเข้าหา ด้วยท่าทางโกรธจัด

“แล้ว...ใครที่ตามไปช่วยทำเรื่องระยาพรครั้งนี้กับมันวะหา!” คุณ อาริณห์หันไปหาผู้ร่วมขบวนการที่เมื่อเจอความโกรธของนายใหญ่ เข้าไปก็พากันหลบตาจู้บ ทั้งบอดีการ์ดของกันต์ รวมถึงคนในชุดสี น้ำเงินของเขาเองที่เขาทิ้งเอาไว้เพื่อ...เพื่อ...ไม่ใช่เพื่อให้ทำแบบนี้ละไย!

“ไม่มีใครแถมห้ามปรามไอ้ลูกเวรตะไลของฉันไม่ให้นันทำแบบนี้เลยหรือไงกันวะ” คุณอาริณห์ตวาดลั่นอย่างหัวเสีย ก่อนจะนึกขึ้นได้ ถามเสียงร่อนรน “แล้วนี่หนูลูกิกาอยู่ที่ไหน ยังปลอดภัยหรือเปล่าหา ไอ้กันต์ ไอ้ลูกเวรตะไล”

“ปลอดภัยสิ” กันต์ตอบคำถามบิดาอย่างหัวเสียนิดหน่อย ไม่เห็นต้องโกรธขนาดนี้เลย นี่ลูกนะเว้ย ไม่ใช่ยายนั่นสักหน่อย หน้าชายหนุ่มบิดเบือนแต่ใจขึ้นทุกทียามต่อคำคุณๆ “ผมปล่อยตัวในที่ปลอดภัยแล้ว”

ถ้า...จะเรียกป้ายรถเมล์ที่มีผู้คนพลุกพล่านตามที่ยายนั่นร้องขอ ว่าสถานที่ปลอดภัยนั้นนะ

...อย่างน้อย...ก็ปลอดภัยกว่าการอยู่กับเขาและลูกน้องละน่า ผู้หญิงอะไรน่ารังเกียจเป็นบ้า ถ้าต้องเจอหน้ากันอีกทีนะ เขาจะจับปิบคอเขย่าให้ดู

“ไปพาเขามา ขอแต่งงานและจัดพิธีแต่งงานซะให้เรียบร้อย” คุณอาริณห์ประกาศเสียงเด็ดขาด ซึ่งเวลาที่เขาใช้น้ำเสียงแบบนี้ นั้น ย่อมหมายความว่า จะไม่ยอมให้ใครปฏิเสธเขาได้

“หา” เสียงร้องราวไ้ถูกเชือดตั้งลั่นจากคนที่เพิ่งคิดว่า...ถ้าเจอกันอีกทีจะจับคู่กรณีปิบคอเขย่า แต่นี่พ่อยังจะให้เขา...

“อ้อ...ขอแต่งงาน...แบบสุภาพด้วยนะไยๆ ห้ามบังคับเด็ดขาด

นะ ไอ้เอกสารทุเรศๆ แบบนี้นะฉันไม่เอา อย่าเอามาให้เห็นอีกเชียวนะ” คุณอาร์ณย์ส่ายหัว

“ป้า...” กันต๋อง มองตามใบทะเบียนสมรสที่เขาอุตส่าห์ไปบังคับริกาเอามาได้ มันถูกบิดาขยำก่อนปาทิ้งลงพื้นอย่างไม่ไยดี

“ทำให้สำเร็จภายในสามวัน ไม่งั้นฉันจะเรียกทนายให้บินมาแก้ไขพินัยกรรม ตัดแก่ออกจากกองมรดกแล้วบริจาคเงินทั้งหมดให้องค์การการกุศล”

“ป้า!”

# 3

## “จะจด...จริง ๆ เหรอคะ” รลิกาถามเสียงสั้น

“จริง!” กันต์ตอบแบบกััดฟัน ดวงตาคมกริบมองมาด้วยสายตาที่ทำให้คนถูกมองต้องสะดุ้ง ก้มหน้างุด ตัวสั่นเทา คำปฏิเสธที่จ่อรอจะเอ่ยถูกกลืนหายเข้าไปในคออย่างขมขื่น

คนทั้งคู่อยู่บนรถตู้คันหนึ่ง เป็นรถตู้ไวโอฟีที่หรูหราที่สุดเท่าที่รลิกาเคยเห็นมา รถคันใหญ่ ภายในก็กว้างขวาง ตกแต่งอย่างหรูหราทั้งเบาะหนังขนาดใหญ่ปรับเอนนอนได้ มีที่วางขา แล้วยังหมอนได้ จนเธอถูกปรับเบาะให้หมอนมาเผชิญหน้ากับเขาอยู่

รถจอดเด่นเป็นสง่าอยู่หน้าว่าการอำเภอ คนทั้งคู่อยู่ระหว่างการรอคอยให้ลูกน้องของกันต์เข้าไปติดต่อประสานงานให้มีการจัดเจ้าหน้าที่และห้องพิเศษให้อย่างเป็นส่วนตัว คุณลุงเสื้อสีน้ำเงินที่เขาเรียกว่า ‘น้าวร’ บอกแบบนั้น รลิกาอดแอบเหลือบมองเลี้ยวหน้าบึ้งๆ ของคนที่อยู่ข้างๆ กันไม่ได้ เขามีรูปหน้าเรียว สันโค้งตรงโหนกแก้มและคางทำให้ดูเข้มขึ้น ดูเป็นผู้ชายกร้าวกระด้าง คิ้วเข้มขมวดนิดๆ แบบอารมณ์ไม่ดี ดวงตาคมวาวสีดำจัดได้แพขนตาหนาที่หลบต่ำปกปิดความรู้สึก อ่านไม่ออกเลยสักนิดว่าคิดอะไรอยู่

“ทะ...ทำไมคุณถึงต้องทำแบบนี้ให้ได้เลยละคะ” รลิกาถามเสียง

สิ้นแล้วต้องสะดุ้งเมื่อเขาตวัดตามองมาตาขวาง

“ฉันว่าฉันก็บอกกับเธอไปแล้วนะ” เสียงคำรามดุจนับบอกว่า ถ้าเถียงเขาคงมีจุดจบที่ไม่สวยงามรออยู่

รลิกาจำต้องสงบปากสงบคำ ทั้งๆ ที่อยากจะบอกเสียเหลือเกินว่า ไอ้ที่เขาเอาแต่คำรามข่มขู่เธอตลอดครึ่งค่อนชั่วโมงมานี้ใช่คำตอบที่ไหนกัน...

นี่เขาเป็นนักร้องของวงดนตรีที่ชอบตั้งชื่อเพลงย้อนแย้งในตัวเอง หรือไง แบบ...ประมาณ ‘คำตอบที่ไม่ใช่คำตอบ’ อะไรแบบนี้

รลิกาถูกจับตัวมาอีกครั้งแล้ว ด้วยคนกลุ่มเดิม บอสซ์โมโคคนเดิม คราวนี้ไม่ได้ถูกทุบหัวให้สลบ สวมถุงดำมาโผล่ที่โกดังร้างเหมือนครั้งก่อน แต่ถูกผู้ชายสามคน ‘เชิญตัว’ มาขึ้นรถตู้...ในซอยเปลี่ยวระหว่างที่เธอเดินผ่านตรอกเล็กๆ ตอนจะไปทำงานพิเศษ

วันนี้เป็นวันศุกร์ที่เธอได้รับอนุญาตให้เลิกเร็วได้ หลังจากจัดการงานต่างๆ ที่สำนักงานทนายความเรียบร้อยแล้ว เธอจึงปิดออฟฟิศตั้งแต่บ่ายสองโมง กะว่าจะไปเดินเล่นซื้อของใช้บางอย่างที่ตลาดนัดใกล้ๆ ก่อนเข้าทำงานอีกกะหนึ่งเสียหน่อย แต่ก็ไปไม่ถึง

พวกเขาเตรียมการมาเป็นอย่างดีจริงๆ รถตู้แล่นมาเทียบในจังหวะที่ปลดคนจนหญิงสาวไม่อาจขัดขืน เมื่อชายสามคนเปิดประตูลงมาและเข้าล้อมปิดทางหนี พลังผายมือไปยังบนรถ หญิงสาวมองเข้าไปก็สบดวงตาคมดูคุณันท์ที่ท่าเอาใจพลันลั่นระทึกตึกตักขึ้นมาในทันใด ตาคมดูที่ทอประกายดูร้ายหนักขึ้นกว่าครั้งก่อนอีก...ท่าเอาเธอต้องหลุดคำถามออกมาว่า...

“อะ...ฉันไปช่วยชีวิตคุณพ่อคุณ...เข้าอีกแล้วหรือคะ”

ก็...คราวที่แล้วที่เขาทำแบบนี้กับเธอ เขาให้เหตุผลไว้ว่าเธอไปช่วยชีวิตพ่อเขานี่นา...

“ขึ้นรถ!” เสียงตวาดดุจนับ ดูโมโหหนักกว่าคราวที่แล้วอีก!

มีมือแข็งๆ ผลักหลังเธอจนเซ รสิกาจึงจำต้องก้าวเท้าตามแรง  
ส่งนั้นขึ้นไป เพราะเล็งแล้วว่าอย่างไรก็ไม่เห็นมีแววว่าจะมีใครผ่านมา  
ช่วยเธอได้นี่นา...

ฮือ...คุณตำรวจขา...ช่วยหนูด้วยยย!

“แต่งงานกับฉันนะ” กันต์เอ่ยออกมาดื้อๆ ด้วยสีหน้าโคตร  
ไม่เต็มใจและไม่ขยายความอะไรทั้งนั้น

รสิกาดั้งท่าจะสิ้นหน้า เตรียมอ้าปากจะปฏิเสธ แต่ก็ต้องชะงัก  
ค้าง เบิกตาโตขึ้นเสียก่อน เมื่อเห็นของที่เขาหยิบขึ้นมาวางกระแทก  
บนโต๊ะเล็กที่คั่นอยู่ตรงกลางระหว่างทั้งคู่ โหละมันวาวมีปากกระบอก  
และด้ามจับขนาดเหมาะมือผู้ชายนั่นทำเอารสิกาถลึงลิ้นคำว่า ‘ไม่’  
ลงคอพร้อมน้ำลายแบบผิดๆ มองสลับระหว่างดวงหน้าบึ้งตึงของผู้ชาย  
ที่นั่งอยู่ใกล้ๆ กับกระบอกปืนที่เขาเอามาวางไว้ตรงหน้า เหมือนเป็น  
เครื่องหมายว่า...ถ้าเธอปฏิเสธเขาละก็...นะ

“ค่ะ” รสิกาสะอื้นตอบคำพร้อมน้ำตาร่วงพรูพราย จนถูกนิ้วชี้  
หน้าพร้อมกับคำขู่เสียงเหยิ่ม

“หยุดร้อง!” กันต์สั่งเสียงแข็งพลางหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา  
กดโหมดกล้องวิดีโอ เตรียมบันทึกภาพเคลื่อนไหว “เดี๋ยวฉันจะถาม  
เธอก็ตอบว่าแต่งงานค่ะ ง่ายๆ สั้นๆ แค่นั้น เข้าใจไหม”

“ค่ะ...อะ...อะไรก็ได้ค่ะ ฮือ” รสิการับคำพลางปาดน้ำตาบ่อยๆ

“จะร้องให้ทำไมเล่า!” กันต์ดูอย่างหัวเสีย

ตั้งแต่เจอผู้หญิงบีบน้ำตาใส่มาไม่เคยมีใครร้องให้ได้น้ำพุเรศเท่า  
ยายนี่เลย เขาล้วงผ้าเช็ดหน้าออกจากอกเสื้อส่งให้ พलगตวัดสายตา  
คมดูใส่เหมือนเป็นความหมายว่าให้หยุดร้องเดี๋ยวนี้

รสิกาจ้องผ้าเช็ดหน้าสีขาวสะอาดรีดเสียเรียบกริบผืนนั้น กัด  
ริมฝีปากกลืนสะอื้นก่อนส่ายหน้าเบาๆ แล้วล้วงผ้าเช็ดหน้าลายการ์ตูน  
ของตัวเองขึ้นมาใช้โดยไม่แม้จะแตะผ้าของเขา



รอยอาฆาตในดวงตาของกันต์ยิ่งหนักข้อขึ้นกว่าเดิมเมื่อถูก  
ปฏิเสธ

ยายผู้หญิงคนนี้คิดว่าตัวเองเป็นใครถึงกล้าปฏิเสธเขา ในชีวิต  
เขาไม่เคยถูกผู้หญิงปฏิเสธมาก่อนเลยจริงๆ

แต่เมื่อคิดอีกที...แน่ละ ใครมันจะปฏิเสธเงินที่เขายื่นให้กันล่ะ  
ไม่ว่าจะเป็นเช็คเงินสดหรือบัตรเครดิต บรรดาผู้หญิงที่เขาคบหาอยู่  
พวกนั้นล้วนแล้วแต่ถึงโลก ดิใจแทบกระโจนขึ้นจูบปากเขากันทั้งนั้น  
ไม่มีใครทำท่ารังเกียจรงอนแบบยายนี้สักคน อ้อ...หรือเป็นเพราะว่า...  
ดวงตามคมดูหลุบต่ำลงมองพื้นผ้าในมือ อาจเพราะมันไม่ใช่เช็คเงินสด  
ก็เป็นได้ ยายนี่ถึงได้รังเกียจกันขนาดนี้!

กันต์แค้นเสียงฮึขึ้นจุมพรีมจิกสายตาทะมึนแคลนหนักขึ้นไป  
อีกเมื่ออีกฝ่ายส่งน้ำมูกใส่ผ้าลายการ์ตูนผืนเก่าบางนั้นอย่างไม่สงวน  
กิริยาสักนิด

“อี้ยยย...ยาย...ยายชกมกเอ๊ย!”

“รลิกา สุคนธ์ธสา กรุณาแต่งงานกับผมได้ไหมครับ”

คำถามนั้นทำให้ผู้ถูกถามพยักหน้ารับพร้อมน้ำตาที่ร่วงพรูพราย

“คะ” เสียงตอบแผ่วเบาออกจากเงื้อมมือแล้วยังแอบกั๊กพัน  
นิคหนึ่งด้วย

“จะ...ร้องให้ทำไมเล่าไฉน!” กันต์ตวาดเสียงดังราวฟ้าผ่าพลง  
ตบโต๊ะบั้ง โต๊ะตัวเล็กที่คั่นกลางระหว่างทั้งคู่สะท้อนจนของบนโต๊ะ  
กระดอนกุกัก

“กะ...ก็ฉันทัวนี่!” คนถูกขู่เข้ญคุกคามจนจิตหลุดไปแล้ว  
ตะโกนตอบกลับมาเคล้าเสียงสะอื้น

ดวงตาทะมึนโหวงของหญิงสาวหลุบลงมองที่โลหะมันวาวของ  
อาวุธปืนที่อยู่บนโต๊ะ

“เอาใหม่!” เสียงคุกคามของกันต์ตึงให้รลิกานหลุดออกจากภวังค์

สู่ความเป็นจริงหน้าไทด...แม้จะหล่อเหลา แต่ก็ไทดเหลือเกิน

“ฉันจะถาม...เธอตอบรับ คราวนี้ทำหน้าที่ให้มันเต็มใจหน่อย เข้าใจไหม” ชายหนุ่มกะเกณฑ์และจบประโยคด้วยคำถามที่คนฟังอยากจะตอบว่า ‘ไม่เข้าใจ’ เสียเหลือเกิน แต่ยังรักชีวิตและรู้พอจะพยักหน้าหงึกหนึ่งอย่างทุกซะหมด

แล้วเขาก็ถามด้วยประโยคเดิม รลิกาตอบรับเบาๆ คราวนี้กลั้นน้ำตาไว้ไม่ให้ไหลได้สำเร็จ

กัณฑ์ดเล่นทวนคลิบที่เขาใช้โทรศัพท์มือถือถ่ายภาพคำถามและคำตอบนั้นเอาไว้ ทำหน้าเบ้ให้สีหน้าเหยเกของรลิกา แต่เมื่อมองไปที่สีหน้าทุกซะหมดของคนที่โดนรวบตัวขึ้นรถตู้มาที่เขาขู่เชิญตั้งแต่เมื่อครึ่งชั่วโมงก่อนแล้ว...

ก็ต้องยอมพอใจแค่นี้แหละ

“ทะ...ทำไมคุณต้องทำอะไรแบบนี้ด้วยคะ คราวที่แล้วก็เอาชื่อฉันใส่ในทะเบียนสมรสไปแล้วไม่ใช่หรือไง” รลิกาดังคำถามแบบขลาดๆ แต่เต็มไปด้วยความสงสัยและพยายามหาเบาะแสว่าเขาจะเอาทะเบียนสมรสที่ใช้ไม่ได้ฉบับนั้นไปทำอะไรกันแน่

“มันใช้ไม่ได้ไง” กัณฑ์ตอบเสียงหงุดหงิด แต่เล่นเอาคนฟังสะดุ้ง รลิกาเบิกตากว้าง สีหน้าซีดเผือดลง ทั้งงุนงงทั้งสับสนว่าเขาจะรู้ได้อย่างไรว่า...ว่าเธอไปแจ้งความเพื่อทำให้เอกสารนั้นใช้ไม่ได้!

ดวงตามกริบมองความผิดปกติในสีหน้าอีกฝ่ายอย่างครุ่นคิด แต่ก็ไม่เอะใจอะไร เขารู้สึกว่าผู้หญิงตรงหน้านั้นเป็นสิ่งที่ชีวิตที่ซี้ซลาดและซีกัลวจนเอาแต่น้ำตาคลอและออกจะไร้สมองไปบ้าง จึงไม่ได้ใส่ใจกับท่าทีผิดปกตินั้นนัก เขากดส่งคลิบวิดีโอั้นไปทางแชตและพิมพ์ข้อความบางอย่างกำกับไปอีกหลายประโยค

ไม่กี่นาทีต่อมาก็มีข้อความตอบกลับมา เป็นข้อความที่ทำเอาชายหนุ่มกัณฑ์กรอด สีหน้าเดือดสุดๆ กับคำถามของคุณอารัญ

‘ไหนทะเปียนสมรส’

ว๊ยย!!!

...

นั่นคือสาเหตุหลักที่ทำให้ทั้งคู่ต้องมาอยู่หน้าที่ว่าการอำเภอล หลังจากหายเข้าไปติดต่อด้านในราวสี่สิบนาที ถาวรก็กลับมาเปิดประตูเพื่อเชิญทั้งคู่ลงไปยังห้องที่จัดเตรียมไว้ให้

ที่ว่าการอำเภอนั้นเป็นอาคารสองชั้นกึ่งตึกกึ่งไม้สไตลโคโลเนียล สร้างมาตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ห้า แม้จะไม่ได้รับการบูรณะมากนัก แต่ก็ยังคงความสวยงามของสถาปัตยกรรมโบราณอายุร้อยกว่าปีที่ยังไม่ถูกกาลเวลากินกินไปได้

แต่...แม้สถานที่จะสวยแค่ไหน แต่รสีกาก็ไม่ได้อยากเข้าไปทำนิติกรรมที่นี้ในวันนี้เลยให้ตายสิ หญิงสาวก้าวลงจากรถด้วยขาสั่นๆ เหลียวมองล่อกล่อกไปโดยรอบ

เผื่อ...เผื่อจะพบใครที่เธอพอจะขอความช่วยเหลือได้บ้าง แต่...ช่วงเวลาร่ำจืดในวันทำงานวันสุดท้ายของสัปดาห์ที่อำเภอลช่างโล่งว่าง เคืองคว้างสิ้นดี

รสีกาก้าวขาสั่นๆ ตามกันต๋ไปในตัวอาคาร ท่ามกลางการคุ้มกันแน่นหนาจากกลุ่มคนที่ประกอบไปด้วยคนของเขาในชุดสูทสีเทากับเหล่าชายท่าทางมีอายุน้อยในเสื้อสีน้ำเงิน ล้อมกันต๋กับรสีกาไว้ตรงกลางขณะพากันเดินไปยังห้องที่จัดเตรียมไว้

นี่...จะไม่มีใครให้เธอขอความช่วยเหลือเลยจริงๆ เหรอ รสีกาคิดอย่างท้อแท้

แต่แล้วที่สุดท้ายเดินก็มีเงาคนปรากฏ มีผู้ชายสองคนเดินสวนออกมา คนทางซ้ายเป็นชายร่างสูงใหญ่กำยำและคันทา

นั่น!...สารวัตรพงศ์เผ่า เพื่อนคุณเอเธนส์ไม่ใช่หรือ!!

นายตำรวจหนุ่มอยู่ในชุดนอกเครื่องแบบ เขามีแจ็กเก็ตสีดำ

คลุมทับเสื้อยืดสีเข้ม กางเกงยีนส์ลาลอง และรองเท้าหุ้มข้อ เขาเดินมา  
กับชายอีกคนที่เธอไม่คุ้นหน้า ตัวเตี้ยกว่า และท่าทางไม่ทะมัดทะแมง  
เท่าเขา แต่รลิกาไม่สนใจ หญิงสาวจ้องเบิ่งไปยังชายหนุ่ม ส่งสารขอ  
ความช่วยเหลือไปทางสายตาที่มองแรงใส่ พลังอธิษฐานอ่อนวอน  
ขอความช่วยเหลือจากเขาไปด้วย

แต่อนิจจา เขาคุยติดพันกับชายอีกคนและไม่ได้หันมาดูเลยว่า  
มีใครส่งสายตาแว่ววนอยู่

‘โอ...คุณแพนขา...' รลิการ่ำร้องอยู่ในใจ ‘ช่วยหันมาสนใจทาง  
นี้หน่อย ช่วยhurstด้วย ช่วยด้วยยย’

ดวงหน้าที่หันมองตามนายตำรวจหนุ่มจนเหลียวหลังอยู่ๆ ก็ถูก  
รวบคางบังคับให้หันกลับมาสบสายตากับเจ้าของมือแข็งๆ ที่ถามด้วย  
น้ำเสียงดุขัน

“มองอะไร ไ้หมอนั่นมันมีอะไรจั้นอะไรอะ” ก้นตึกถามเคื่องๆ ไม่  
เคยมีผู้หญิงคนไหนที่อยู่กับเขาแล้วยังมีแกใจหันไปมองผู้ชายอื่นแบบ  
ยายนี้มาก่อน

รลิกาสบสายตาคมดูด้วยใจระทึก เพราะแม้แต่พยายามขอ  
ความช่วยเหลือทางสายตาไปทางนายตำรวจเพื่อนสนิทเจ้านาย เธอ  
จึงเผลอเผยพิรุณจนคนข้างๆ เห็นถึงความผิดปกติ

...เออละลี้!

ถ้า...ถ้าเขา...รู้ว่า...ว่าเมื่อกี้เธอพยายามจะขอความช่วยเหลือจาก  
ผู้พิทักษ์กฎหมายขึ้นมา

หญิงสาวกลืนน้ำลายฝืดคอขณะในหัวมีแต่ภาพเป็นที่ว่างบน  
โต๊ะเล็กในรถลอยวนเวียนไปมา...ถ้าเขา...รู้ความคิดเธอขึ้นมา

จ๊อ...นางสาวรลิกาจะ...จะไม่กลายเป็นศพในข่าวบนหน้า  
หนังสือพิมพ์ฟุ้งนี้แหละ

“ชะ...เขาหล่อดีอะ อะ...ฉันเลยเผลอมองเพลินไปหน่อย” รลิกา

กัณฑ์ใจไปไปอีกทาง

ต้อง...ต้องดึงความสนใจเขาไปในแนวอื่น แนวไหนก็ได้ที่ไม่ใช่  
ความคิดว่าเธอกำลังขอความช่วยเหลือ

ในอำเภอเล็กๆ นี่นายตำรวจหนุ่มจัดว่าเป็นผู้ชายโสดงานดีที่ติด  
อันดับท็อปเท็นในละแวก ด้วยหน้าตาที่หล่อคมเข้ม และฐานะทางบ้าน  
ที่จัดว่ารวยระดับอำเภอ เขาจึงเป็นหัวข้อสนทนาของสาวๆ เสมอมา  
จนรลิกาชักคล้อยตามและกลายเป็นภาพลักษณ์ฝังใจไปแล้วว่าเขาคือ  
นิยามของคำว่า...หล่อ...เลยกลายมาเป็นเหตุผลแรกๆ ที่คิดออกมาได้

ดวงตาคมดุกลิ้งไล่เธอก่อนหันกลับไปมองชายร่างสูงที่เดินล้ำ  
ไปตามระเบียบยาวๆ อีกทางหนึ่ง กันต์มองอย่างวิเคราะห์ไปที่ดวงหน้า  
คล้ำคมเข้มของไอ้หมอนั่น...ยายนี่ชอบคนแบบนั้นนั่นหรือ

กันต์แค้นเสียงขึ้นจุกอย่างเยาะหยัน “อื๊ ก็นั่นๆ แค่นี้ก็เรียกว่า  
หล่อได้แล้วหรือ ไร้รสนิยมสิ้นดี”

คน ‘ไร้รสนิยม’ ถึงกับอึ้งตะลึง ตาค้าง อ้าปากค้างไปทันทีเมื่อ  
จู่ๆ ก็ถูกประณามซะแบบว่า...นี่ก็อยากถามเขาอยู่เหมือนกันว่า หน้าตา  
แบบไหนถึงเรียกได้ว่ามีรสนิยมที่ดีกันล่ะ

แต่ก็...ช่างเหอะ

แม้แต่คิดงงัน รลิกาก็ถูกพาเข้ามายังห้องที่จัดเตรียมไว้อย่าง  
ไม่รู้ตัวเลยสักนิด ห้องเล็กนั้นเหมือนเป็นห้องรับรองห้องหนึ่งของที่นี่  
ตกแต่งสถานที่ด้วยของโบราณสวยๆ เต็มไปหมด บนโต๊ะเล็กสโตร์  
วินเทจมีทะเบียนสมรสวางรอให้เซ็นชื่ออยู่บนนั้น เมื่อไล่สายตาขึ้นมา  
ก็เจอกับเจ้าหน้าที่อำเภอที่หน้าตาไม่คุ้นเลย

‘ฮือ...ทำไมถึงไม่มีคนรู้จักให้ส่งสัญญาณขอความช่วยเหลือเลย  
สักนิดหนึ่งเล่า’

เจ้าหน้าที่เอ่ยทักทายพอเป็นพิธีก่อนขอเอกสารต่างๆ จนเมื่อ  
ถูกถามไปถึงทะเบียนบ้าน นายนรลิกาก็สรวลวาบ

จริงสิ การจดทะเบียนสมรสต้องใช้บัตรประชาชนกับทะเบียนบ้านนี่นา บัตรประชาชนเธอถูกยึดไปและยื่นให้เจ้าหน้าที่แล้ว แต่ทะเบียนบ้านนั้น...รลิกาเกือบยืมทั้งน้ำตา เตรียมตัวจะรีบส่ายหน้าแล้ว แต่ก้นตึกก็ซิงพุดขึ้นก่อน

“ไม่ต้องใช้ทะเบียนบ้านไม่ได้หรอกครับ” เสียงหัวนหัวทรวง อำนาจนั้นมาพร้อมสีหน้าไม่สบอารมณ์

เจ้าหน้าที่อำเภอถามมองบัตรประชาชนของรลิกา เมื่อพบว่าเป็นคนในพื้นที่เขาจึงพยักหน้า

“ถ้าไม่มีการย้ายทะเบียนก็ไม่จำเป็นต้องใช้ก็ได้ครับ”

‘ม่ายยย...ใช้สิ ใช้เถอะ ใช้สักนิดหนึ่งเหอะ นะ...นะ...’

“เออ...คุณสองคน...เต็มใจแต่งงานกันใช่ไหมครับ ฮ่าๆๆ”

เจ้าหน้าที่อำเภอหนุ่มหันมาเห็นสีหน้าเหยเกของรลิกาเข้าพอดี เลยปล่อยมุกพร้อมหัวเราะใสอย่างอารมณ์ดี แต่ไม่รู้ทำไมหนุ่มหน้าบึ้งกับสาวหน้าเหยเกตรงหน้าถึงไม่เข้าด้วยสักนิด

รลิกาสันหน้ไปที่ก่อนจะเปลี่ยนมาเป็นพยักหน้าหงึกๆ เพราะต้นแขนถูกมือแข็งๆ บีบแรงคล้ายจะกระตุ้นเตือน

เตือน...ให้จดจำถึงข้อความที่เขาข่มขู่ไว้ตอนยังไม่ลงจากรถ

‘ถ้าเธอยังไม่ยอมตาย จงให้ความร่วมมือเสียดีๆ’

ขณะที่จดปากกาเซ็นชื่อลงไปด้วยลายมือสั้นๆ ในหัวของหญิงสาวก็เต็มไปด้วยความเป็นไปได้ทางกฎหมายว่า ทำอย่างไรทะเบียนสมรสฉบับนี้จึงจะเป็นโมฆะ การทำงานอยู่ในสำนักงานกฎหมายมาหลายปีแม้ไม่ใช่ทนายความ แต่ก็ทำให้รลิกามีความรู้เรื่องกฎหมายมาตราต่างๆ รวมถึงบรรดากรณีศึกษาของลูกความเจ้านายที่มีความหลากหลายสารพัดจนน่าประหลาดใจ

ถ้าเธอไม่มีจุดมุ่งหมายจะเป็นทนายเพื่อต่อยอดความรู้ที่มีอยู่นี้ นะ หญิงสาวกะว่าจะไปทำอาชีพเขียนนิยายขายซึ่งเป็นเป้าหมายรอง

ลงมา เพราะพลอตจากเรื่องจริงที่ผ่านหูผ่านตามาตลอดหลายปีนี้  
มากมายเหลือเกิน

อา...จำได้แล้ว เคยมีกรณีหนึ่งที่เกิดจบทะเบียนสมรสถูกทำให้  
เป็นโมฆะเพราะ...

“เซ็นเข้าไปเร็วๆ เข้า” กันต์เอ่ยเสียงเรียบ แต่แฝงความกดดัน  
ไว้เต็มเปี่ยม ดึงสติของคนที่เหมาะล่อยกลับมาที่การกดปากกาให้อักษร  
โย่เย้นั้นถูกเขียนครบจบสมบูรณ์เสียที

รลิกาแน่นปากขณะถอนมือออกมาช้าๆ รู้สึกละอายใจที่ไม่สามารถทำ  
อะไรกับเอกสารแผ่นนั้นได้แล้ว

...แค่ตอนนี้เท่านั้นแหละน่า!

คนคิดสุดท้ายก็เก็บงานประจำตัวอันในแวตาวัวอย่างมิดชิด ยื่น  
ก้นห่านึงเหมือนยอมรับชะตากรรมโดยดูชะตา

ฉับพลันเธอก็คิดถึงมันออกมาได้ ‘Signal for Help’ ทำยกมือขึ้น  
โดยหันฝ่ามือออก พับนิ้วโป้งเข้ามา ต่อด้วยการกำอีกสี่นิ้วงอเข้า  
ไว้ มันคือท่าสัญญาณมือขอความช่วยเหลือแบบสากลล่ะ เป็นท่าที่  
เอาไว้ใช้สำหรับเวลาที่โดนคุกคามและช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ หรือโดน  
ข่มขู่จนไม่อาจร้องขอความช่วยเหลือได้จริงๆ นี่แหละคือสัญญาณลับ  
ที่ช่วยเหลือผู้หญิงมากมาย...

รลิกายังไม่ทันทดลองยกมือขึ้นมาทำท่าทางที่คิดไว้ก็ถูกกระซก  
แซนให้เดินตามกันต้อออกไปโดยไม่ทันได้ล่ำลา

ระหว่างที่เธอมัวแต่ไต่รถรออยู่นั้น กันต์ก็เสร็จธุระของเขาแล้ว  
และกำลังพับใบทะเบียนสมรสนั้น ทำท่าจะพับสี่ทบแบบง่ายๆ ลวกๆ  
จนลูกน้องเขาต้องเข้ามาดึงไปรีดให้เรียบก่อนเก็บใส่ซองแข็งที่เตรียม  
มาพาลงบ่นมึงมาเหมือนจะบอกว่า

“เอกสารสำคัญต้องเก็บไว้ให้ดีหน่อยสิครับคุณกันต์”

รลิกาถูกกระซกตัวปลิวให้เดินตามเขา ส่วนสัญญาณขอความ

ช่วยเหลือมันนะเหรอ...เอาแค่ชอยทำให้ทันโดยไม่สะดุดโดนลากไปกับพื้นต่างๆ ที่ล้มคว่ำกับบุญแล้ว ใครมันจะไปมีปัญญาแสดงท่าทางเหล่านั่นออกมาได้

“อ้าว! นั่น หนูรัสไม่ใช่เหรอ” เสียงทักทายห้าวๆ ดังขึ้นพร้อมกับการเร่งก้าวเข้ามาขวางหน้าไว้ ทำให้กันต์ต้องหยุดฝีเท้าลงในที่สุด ชายหนุ่มมองคนตรงหน้า ก่อนเลื่อนสายตาเย็นชาจับไปที่ริกลาเหมือนจะถามว่า ‘หนูรัส?’ และการกล่าวหาในสายตานั้นเหมือนจะประณามไปในตัวว่า...ไอ้หมอนี่มันผู้ชายคนที่เธอเคยบอกว่าหล่อจนเผลอมองเพลिन มองจนเหลียวหลังนั้นไม่ใช่หรอะ!?

“คะ...คุณแพน สวัสดิ์ค่ะ” ริลิกายกมือไหว้ชายหนุ่มตรงหน้า สารวัตรพงศ์เผ่ากวาดตาจับหนึ่งก็เห็นถึงความผิดปกติได้ไม่ยาก ผู้ชายตัวโตๆ เป็นฝูงที่ยืนล้อมล้อมอยู่รอบๆ ริลิกานั้น...มองอย่างไรก็ไม่มีทางเป็นคนธรรมดาไปได้ ไม่ว่าจะเป็นพวกที่สวมชุดสูทสีเทาเนี้ยบ ท่าทางเหมือนบอดีการ์ดมืออาชีพ หรือพวกคนในชุดสีน้ำเงิน ที่สำคัญคือ...ผู้ชายที่ยืนอยู่กลางวงและกุมต้นแขนของริลิกไว้ หมอนั่นส่งรังสีอันตรายออกมาชัดเจน

พงศ์เผ่ากวาดตามองริลิกาคำว่าๆ ไปรอบหนึ่งก็พบสีหน้าพะอืดพะอมของหญิงสาวและสายตาแววอนเป็นพิเศษจากดวงตาที่เหมือนเด็กหลงทาง

“หนูรัส...โอเคไหม มีอะไรให้ผมช่วยหรือเปล่า” สารวัตรพงศ์เผ่าถาม พยายามทำสีหน้ายิ้มๆ ฝนคลายคล้ายได้ถามสารทุกข์สุกดิบกันธรรมดา แต่ท่าทางขยับมือขยับขาระมัดระวังขึ้นมาหลายส่วน

“คุณแพนคะ...คือ...” ริลิกาก็อึก พยายามหาวิธีส่งสารขอความช่วยเหลือออกไป

“คงไม่มีอะไรให้ต้องช่วยหรอกครับ” กันต์ตัดบทเสียงห้วน ตัดการปฏิสัมพันธ์ของทั้งคู่ โดยการก้าวออกมาข้างหน้าก้าวหนึ่ง ยืนขวาง



ระหว่างรลิกากับชายตรงหน้าเอาไว้

บอกไม่ถูกเหมือนกันว่าทำไมจึงรู้สึกขุ่นใจที่รลิกาพยายามส่ง  
สายตาให้คนอื่น...คนอื่นที่เป็นผู้ชาย...ผู้ชายที่เธอบอกออกมาว่า...  
หน้าตาดีจนต้องมองเหลียวหลัง

Shit!

ใครใช้ให้หล่อนมองผู้ชายอื่น ใครใช้ให้หล่อนชมว่ามันหน้าตาดี  
และ...ใครใช้ให้อัฒมนี่ส่งสายตาทวงใยใส่ผู้หญิงของเขา!

‘เดี๋ยวลี...’

กัณฑ์มวดีคัมกับความคิดที่ผุดพุ่งขึ้นในสมอง

“คุณเป็นใครหรือครับ” สารวัตรพงศ์เผ่าเล็กคำถามชายหนุ่มที่  
ยืนขวางอยู่ตรงหน้า

“อยากรู้ว่าคนอื่นเป็นใครโดยไม่แนะนำตัวเองก่อน...” กัณฑ์เอ่ย  
เสียงหย่น บิดปากเยาะๆ “ท่าทางสถาบันการศึกษานายคงไม่นับเรื่อง  
มารยาทสากลสักเท่าไรเลยใช่ไหม”

อา...รลิกาพลันกระจำงแจ้งแก้มใจดูจबरลุลูธรรมแบบเซนโดย  
ฉับพลัน รวากับได้ยินเสียงระฆังแห่งการตื่นรู้ลั่นกึ่งง...อยู่ในสมอง

กัณฑ์...เขาไม่ใช่ผู้ชายที่ทำท่าทางไร้มารยาท แถมยังปากเสียใส่  
แต่กับเธอ...เขาเป็นอย่างนี้กับทุกคนเลยย

คุณพระ!

นี่...เขาถูกเลี้ยงดูมาอย่างไรกัน ถึงโตมาด้วยนิสัยแบบนี้แล้วยัง  
ไม่ถูกรุมสหนาทาจนพิกลพิการไปเสียก่อน

ในความสงสัยของรลิกากลับมีความคาดหวังซ่อนอยู่...เหมือน...  
ไม่อยากจะให้อีกฝ่ายรอดมาได้เท่าไร...